
shrImadbhAgavataM - ShaShThaskandhaH

श्रीमद्भागवतं - षष्ठस्कन्धः

Document Information

Text title : shrImadbhAgavatam - 06 - ShaShThaskandhaH

File name : bhagpur-06.itx

Category : purana, shrimadbhagavatam, vyAsa, krishna

Location : doc_purana

Proofread by : PSA Easwaran

Latest update : July 4, 2021

Send corrections to : sanskrit at cheerful dot c om

This text is prepared by volunteers and is to be used for personal study and research. The file is not to be copied or reposted without permission, for promotion of any website or individuals or for commercial purpose.

Please help to maintain respect for volunteer spirit.

Please note that proofreading is done using Devanagari version and other language/scripts are generated using **sanscript**.

May 15, 2025

sanskritdocuments.org

shrImadbhAgavataM - ShaShThaskandhaH

——
श्रीमद्भागवतं - षष्ठस्कन्धः

श्रीमद्भागवतं - षष्ठस्कन्धः

॥ ॐ नमो भगवते वासुदेवाय ॥

॥ षष्ठस्कन्धः ॥

॥ प्रथमोऽध्यायः - १ ॥

राजोवाय

निवृत्तिमार्गः कथित आदौ भगवता यथा ।

कृमयोगोपलब्धेन ब्रह्मज्ञाना यदसंसृतिः ॥ १ ॥

प्रवृत्तिलक्षाणश्चैव त्रैगुण्यविषयो मुने ।

योऽसावलीनप्रकृतेर्गुणसर्गः पुनः पुनः ॥ २ ॥

अधर्मलक्षाणां नाना नरकाक्षानुवर्णिताः ।

मन्वन्तरश्च व्याख्यात आद्यैः स्वायम्भुवो यतः ॥ ३ ॥

प्रियप्रतोत्तानपटोर्वंशस्तथ्यरितानि च ।

द्वीपवर्षसमुद्राद्रिनद्युद्यानवनस्पतीन् ॥ ४ ॥

धरामण्डलसंस्थानं भागलक्षाणामानतः ।

ज्योतिषां विवराणां च यथेदमसृजद्विभुः ॥ ५ ॥

अधुनेऽहं मडाभाग यथैव नरकान्नरः ।

नानोत्रयातनान् नेयात्तन्मे व्याख्यातुमर्हसि ॥ ६ ॥

श्रीशुक उवाच

न येद्विडैवापचितिं यथाऽहसः

कृतस्य कुर्यान्मन उक्तपाणिभिः ।

ध्रुवं स वै प्रेत्य नरकानुपैति

ये कीर्तिता मे भवतस्तिग्मयातनाः ॥ ७ ॥

तस्मात्पुरुैवाश्लिष्य पापनिष्कृतौ
यतेत मृत्योरविपद्यतात्मना ।
दोषस्य दृष्ट्वा गुरुलाघवं यथा
बिषक्रियेदित्येत रुजं निदानवित् ॥ ८ ॥

राजोवाय

दृष्टश्रुताभ्यां यत्पापं जानन्नप्यात्मनोऽलितम् ।
करोति भूयो विवशः प्रायश्चित्तमथो कथम् ॥ ९ ॥
क्वचिन्निवर्ततेऽभद्रात्क्वचिच्चरति तत्पुनः ।
प्रायश्चित्तमथोऽपार्थं मन्ये कुञ्जरशौचवत् ॥ १० ॥

श्रीशुक उवाच

कर्मणा कर्मनिर्दारो न ज्ञात्यन्तिकं ष्यते ।
अविद्वदधिकारित्वात्प्रायश्चित्तं विमर्शनम् ॥ ११ ॥

नाश्रुतः पथ्यमेवान्नं व्याधयोऽभिभवन्ति हि ।
अेवं नियमकृद्राजन् शनैः क्षेमाय कल्पते ॥ १२ ॥

तपसा ब्रह्मचर्येण शमेन च दमेन च ।
त्यागेन सत्यशौचाभ्यां यमेन नियमेन च ॥ १३ ॥

देलवाज्जुष्टिञ्च धीरा धर्मज्ञाः श्रद्धयान्विताः ।
क्षिपन्त्यधं मलदपि वेणुगुल्ममिवानलः ॥ १४ ॥

केचित्तेवलया भक्त्या वासुदेवपरायणाः ।
अधं धुन्वन्ति कात्स्न्येन नीलारमिव भास्करः ॥ १५ ॥

न तथा ज्यधवान् राजन् पूयेत तप आदिभिः ।
यथा कृष्णार्पितप्राणस्तत्पूरुषनिषेवया ॥ १६ ॥

सध्रीयीनो ज्ययं लोके पन्थाः क्षेमोऽकुतोभयः ।
सुशीलाः साधवो यत्र नारायणपरायणाः ॥ १७ ॥

प्रायश्चित्तानि थीर्णानि नारायणपराज्जुषम् ।
न निष्पुनन्ति राजेन्द्र सुराकुम्भमिवापगाः ॥ १८ ॥

सकृन्मनः कृष्णपदारविन्दयो-
निवेशितं तद्गुणरागि चैरिष ।

न ते यमं पाशभृतश्च तद्भटान्
 स्वप्नेऽपि पश्यन्ति छि शीर्षानिष्कृताः ॥ १९ ॥
 अत्र योदाडरन्तीममितिडासं पुरातनम् ।
 दूतानां विष्णुयमयोः संवादस्तं निबोध मे ॥ २० ॥
 कान्यकुब्जे द्विजः कश्चिद्दासीपतिरजामिलः ।
 नाम्ना नष्टसदायारो दास्याः संसर्गदूषितः ॥ २१ ॥
 बन्धक्षकैतवैशौर्यैर्गर्हितां वृत्तिमास्थितः ।
 बिभ्रत्कुटुम्बमशुचिर्यातयामास देहिनः ॥ २२ ॥
 अेवं निवसतस्तस्य लालयानस्य तत्सुतान् ।
 कालोऽत्यगान्मडान् राजन्नष्टाशीत्यायुषः समाः ॥ २३ ॥
 तस्य प्रवयसः पुत्रा दश तेषां तु योऽवमः ।
 बालो नारायणो नाम्ना पित्रोश्च दयितो भृशम् ॥ २४ ॥
 स बद्धलृद्यस्तस्मिन्नर्भके कलभाषिणि ।
 निरीक्षमाणस्तल्लीलां मुमुद्रे जरुको भृशम् ॥ २५ ॥
 भुञ्जानः प्रपिबन् भादन् बालकस्नेहयन्त्रितः ।
 भोजयन् पाययन् मूढो न वेदागतमन्तकम् ॥ २६ ॥
 स अेवं वर्तमानोऽङ्गो मृत्युकाल उपस्थिते ।
 मतिं यकार तनये बाले नारायणाह्वये ॥ २७ ॥
 स पाशडस्तांस्त्रीन् दृष्ट्वा पुरुषान् भृशदारुणान् ।
 वक्तुं तेषानूर्ध्वरोम्भा आत्मानं नेतुमागतान् ॥ २८ ॥
 दूरे कीडनकासकतं पुत्रं नारायणाह्वयम् ।
 प्लावितेन स्वरेणोच्चैराजुडावाकुलेन्द्रियः ॥ २९ ॥
 निशम्य भ्रियमाणस्य ब्रुवतो हरिकीर्तनम् ।
 भर्तुर्नाम मडाराज पार्षदाः सडसापतन् ॥ ३० ॥
 विकर्षतोऽन्तर्दृष्ट्यादासीपतिमजामिलम् ।
 यमप्रेष्यान् विष्णुदूता वारयामासुरोजसा ॥ ३१ ॥
 उच्युर्निषेधितास्तांस्ते वैवस्वतपुरःसराः ।
 के यूयं प्रतिषेद्धारो धर्मराजस्य शासनम् ॥ ३२ ॥

कस्य वा कुत आयाताः कस्मादस्य निषेधथ ।

किं देवा उपदेवा या यूयं किं सिद्धसत्तमाः ॥ ३३ ॥

सर्वे पद्मपलाशाक्षाः पीतकौशेयवाससः ।

किरीटिनः कुण्डलिनो लसत्पुष्करमालिनः ॥ ३४ ॥

सर्वे य नूतनयसः सर्वे यारुच्यतुर्भुजाः ।

धनुर्निषङ्गासिगदाशङ्खयङ्काम्बुजश्रियः ॥ ३५ ॥

दृशो वितिमिरालोकाः कुर्वन्तः स्वेन रोचिषा ।

किमर्थं धर्मपालस्य किङ्करान्नो निषेधथ ॥ ३६ ॥

श्रीशुक उवाच

एत्युक्तं यमदूतैस्तैर्वासुदेवोक्तकारिणः ।

तान् प्रत्ययुः प्रहस्येदं मेघनिर्झादया गिरा ॥ ३७ ॥

विषगुहृता ऋयुः

यूयं वै धर्मराजस्य यद्वि निर्देशकारिणः ।

भूत धर्मस्य नस्तत्त्वं यच्च धर्मस्य लक्षाणाम् ॥ ३८ ॥

कथं स्विदृग्नियते दण्डः किं वास्य स्थानमीप्सितम् ।

दण्ड्याः किं कारिणः सर्वे आढोस्वित्कतिचिन्त्राणाम् ॥ ३९ ॥

यमदृता ऋयुः

वेदप्रणिहितो धर्मो ह्यधर्मस्तद्विपर्ययः ।

वेदो नारायणः साक्षात्स्वयम्भूरिति शुश्रुम ॥ ४० ॥

येन स्वधाम्न्यमी भावा रजःसत्त्वतमोमयाः ।

गुणानामङ्कियाऽपैर्विभाव्यन्ते यथातथम् ॥ ४१ ॥

सूर्योऽग्निः षं मरुद्गावः सोमः सन्ध्याऽनी दृशः ।

कं कुः स्वयं धर्म एति ह्येते दैव्यस्य साक्षिणः ॥ ४२ ॥

अेतैरधर्मो विज्ञातः स्थानं दण्डस्य युज्यते ।

सर्वे कर्मानुशेधेन दण्डमर्हन्ति कारिणः ॥ ४३ ॥

सम्भवन्ति हि भद्राणि विपरीतानि यानघाः ।

कारिणां गुणसङ्गोऽस्ति देहवान् न ह्यकर्मकृत् ॥ ४४ ॥

येन यावान् यथाधर्मो धर्मो वेड समीडितः ।
 स अवे तत्कलं लुङ्क्ते तथा तावदमुत्र वै ॥ ४५ ॥
 यथेड देवप्रवरास्त्रैविध्यमुपलभ्यते ।
 भूतेषु गुणवैश्वान्त्यात्तथान्यत्रानुमीयते ॥ ४६ ॥
 वर्तमानोऽन्ययोः कालो गुणामिडापको यथा ।
 अवे जन्मान्यथोरेतद्धर्माधर्मनिदर्शनम् ॥ ४७ ॥
 मनसैव पुरे देवः पूर्ववृषं विपश्यति ।
 अनुमीमांसतेऽपूर्वं मनसा भगवानजः ॥ ४८ ॥
 यथाज्ञास्तमसा युक्त उपास्ते व्यक्तमेव डि ।
 न वेद पूर्वमपरं नष्टजन्मस्मृतिस्तथा ॥ ४९ ॥
 पञ्चभिः कुरुते स्वार्थान् पञ्च वेदाथ पञ्चभिः ।
 अेकस्तु षोडशेन त्रीन् स्वयं समदशोऽश्रुते ॥ ५० ॥
 तदेतत्षोडशकलं लिङ्गं शक्तित्रयं मडत् ।
 धत्तेऽनु संसृतिं पुंसि षडशोकभयार्तिदाम् ॥ ५१ ॥
 देख्यज्ञोऽजितषड्वर्गो नेखन् कर्माणि कार्यते ।
 कोशकार धवात्मानं कर्माणाऽऽख्याध मुड्यति ॥ ५२ ॥
 न डि कश्चिद्विद्वानपि जातु तिष्ठत्यकर्मकृत् ।
 कार्यते ख्यवशः कर्म गुणैः स्वाभाविकैर्बलात् ॥ ५३ ॥
 लब्ध्वा निमित्तमव्यक्तं व्यक्ताव्यक्तं भवत्युत ।
 यथायोनि यथाबीजं स्वभावेन बलीयसा ॥ ५४ ॥
 अेष प्रकृतिसङ्गेन पुरुषस्य विपर्ययः ।
 आसीत्स अवे न चिरादीशसङ्गाद्विलीयते ॥ ५५ ॥
 अयं डि श्रुतसम्पन्नः शीलवृत्तगुणालयः ।
 धृतप्रतो मृदुर्दान्तः सत्यवान्मन्त्रविखुचिः ॥ ५६ ॥
 गुर्वञ्चयतिथिवृद्धानां शुश्रूषुरनडकृतः ।
 सर्वभूतसुहृत्साधुर्मितवागनसूयकः ॥ ५७ ॥
 अेकदासौ वनं यातः पितृसन्देशकृद्विजः ।
 आदाय तत आवृत्तः क्लपुष्पसमित्कुशान् ॥ ५८ ॥

६६र्शं कामिनं कञ्चिच्छूद्रं सडु भुञ्जिष्यथा ।
 पीत्वा च मधु मैत्रेयं मदाघूर्णितनेत्रया ॥ ५९ ॥
 मत्तया विश्वथन्नीव्या व्यपेतं निरपत्रपम् ।
 क्रीडन्तमनुगायन्तं उसन्तमनयान्तिके ॥ ६० ॥
 दृष्ट्वा तां कामलिप्तेन बाहुना परिरम्भिताम् ।
 जगाम दुःखयवशं सडुसैव विमोहितः ॥ ६१ ॥
 स्तम्भयन्नात्मनाऽऽत्मानं यावत्सत्त्वं यथाश्रुतम् ।
 न शशाक समाधातुं मनो मदनवेपितम् ॥ ६२ ॥
 तन्निमित्तस्मरव्याजग्रहग्रस्तो विद्येतनः ।
 तामेव मनसा ध्यायन् स्वधर्माद्विरराम उ ॥ ६३ ॥
 तामेव तोषयामास पित्र्येणार्थेन यावता ।
 ग्राम्यैर्मनोरमैः कामैः प्रसीदित यथा तथा ॥ ६४ ॥
 विप्रां स्वभार्यामिप्रौढां कुले मडति लम्भिताम् ।
 विससर्जाचिरात्पापः स्वैरिषयापाङ्गविद्धधीः ॥ ६५ ॥
 यतस्ततश्चोपनिन्ये न्यायतोऽन्यायतो धनम् ।
 बाभारास्याः कुटुम्बिन्याः कुटुम्बं मन्धरीरयम् ॥ ६६ ॥
 यदसौ शास्त्रमुल्लङ्घ्य स्वैर्यार्यार्थगर्हितः ।
 अवर्तत चिरं कालमघायुरशुचिर्मलात् ॥ ६७ ॥
 तत एनं दण्डपाणैः सकाशं कृतकिल्बिषम् ।
 नेष्यामोऽकृतनिर्वेशं यत्र दण्डेन शुद्ध्यति ॥ ६८ ॥
 एति श्रीमद्भागवते मडापुराणे पारमहंस्यां संछितायां
 षष्ठस्कन्धे अजामिलोपाख्याने प्रथमोऽध्यायः ॥ १ ॥

॥ ॐ नमो भगवते वासुदेवाय ॥

॥ द्वितीयोऽध्यायः - २ ॥

श्रीशुक उवाच

अेवं ते भगवद्भूता यमद्भूताभिभाषितम् ।

उपधार्याथ तान् राजन् प्रत्याहुर्नयकोविदाः ॥ १ ॥

विषगुहूता उच्युः

अडो कष्टं धर्मदृशामधर्मः स्पृशते सभाम् ।

यत्रादण्ड्येष्वपापेषु दण्डो यैर्भ्रियते वृथा ॥ २ ॥

प्रजानां पितरो ये य शास्तारः साधवः सभाः ।

यदि स्यात्तेषु वैषम्यं कं यान्ति शरणं प्रजाः ॥ ३ ॥

यद्यदायरति श्रेयानितरस्तत्तदीडते ।

स यत्प्रमाणां कुरुते लोकस्तदनुवर्तते ॥ ४ ॥

यस्याङ्गे शिर आधाय लोकः स्वपिति निर्वृतः ।

स्वयं धर्ममधर्मं वा न छि वेद यथा पशुः ॥ ५ ॥

स कथं न्यर्पितात्मानं कृतमैत्रमयेतनम् ।

विस्रम्भणीयो भूतानां सधृणो द्रोग्धुमर्हति ॥ ६ ॥

अयं छि कृतनिर्वेशो जन्मकोटयंडसामपि ।

यद्व्याजडार विवशो नाम स्वस्त्ययनं डरेः ॥ ७ ॥

अेतेनैव ड्यधोऽस्य कृतं स्यादधनिष्कृतम् ।

यदा नारायणायेति जगाद चतुरक्षरम् ॥ ८ ॥

स्तेनः सुरापो मित्रघृग्ं अडमडा गुरुतल्पगः ।

स्त्रीराजपितृगोडन्ता ये य पातकिऽपरे ॥ ९ ॥

सर्वेषामप्यधवतामिदमेव सुनिष्कृतम् ।

नामव्याडरणं विषणोर्यतस्तद्विषया मतिः ॥ १० ॥

न निष्कृतैरुदितैर्ब्रडमवाडिभि-

स्तथा विशुड्ध्यत्यधवान् प्रताडिभिः ।

यथा डरेर्नामपदैरुदाडृतै-

स्तदुत्तमश्लोकगुणोपलम्भकम् ॥ ११ ॥

नैकान्तिकं तद्वि कृतेऽपि निष्कृते

मनः पुनर्धावति येदसत्यथे ।

तत्कर्मनिर्धारमभीप्सतां हरे-

गुणानुवाहः षलु सत्त्वभावनः ॥ १२ ॥

अथैनं मापनयत कृताशेषाधनिष्कृतम् ।

यदसौ भगवन्नाम भ्रियमाणः समग्रहीत् ॥ १३ ॥

साङ्केत्यं पारिडास्थं वा स्तोत्रं उलनमेव वा ।

वैकुण्ठनामग्रहणमशेषाघहरं विदुः ॥ १४ ॥

पतितः स्मरितो भग्नः सन्दृष्टस्तम आहतः ।

हरिस्त्रित्यवशेनाह पुमान् नार्हति यातनाम् ॥ १५ ॥

गुणेषां य लघूनां य गुणेषु य लघूनि य ।

प्रायश्चित्तानि पापानां ज्ञात्वोक्तानि मदर्षिभिः ॥ १६ ॥

तैस्तान्यघानि पूयन्ते तपोदानजपादिभिः ।

नाधर्मजं तद्भृद्यं तदपीशाङ्घ्रिसेवया ॥ १७ ॥

अज्ञानाद्यथा ज्ञानाद्गुणमश्लोकनाम यत् ।

सङ्कीर्तितमघं पुंसो दडेदेधो यथानलः ॥ १८ ॥

यथागदं वीर्यतममुपयुक्तं यदृच्छया ।

अजानतोऽप्यात्मगुणं कुर्यान्मन्त्रोऽप्युदाहृतः ॥ १९ ॥

श्रीशुक उवाच

त एव सुविनिर्णीय धर्म भागवतं नृप ।

तं याम्यपाशान्निर्मुच्य विप्रं मृत्योरमूमुयन् ॥ २० ॥

एति प्रत्युदिता याम्या दूता यात्वा यमान्तिके ।

यमराज्ञे यथा सर्वमायचक्षुररिन्दम ॥ २१ ॥

द्विजः पाशाद्धनिर्मुक्तो गतभीः प्रकृतिं गतः ।

ववन्दे शिरसा विषणोः किङ्करान् दर्शनोत्सवः ॥ २२ ॥

तं विवक्षुमभिप्रेत्य मडापुरुषकिङ्कराः ।

सहसा पश्यतस्तस्य तत्रान्तर्दधिरेडनघ ॥ २३ ॥

अजामिलोऽप्यथाकण्ठं दूतानां यमकृष्णयोः ।

धर्मं भागवतं शुद्धं त्रैविध्यं य गुणाश्रयम् ॥ २४ ॥

भक्तिमान् भगवत्याशु माडात्यश्रवणाद्भृशः ।
 अनुतापो मडानासीत्स्मरतोऽशुभमात्मनः ॥ २५ ॥
 अडो मे परमं कष्टमभूद्विजितात्मनः ।
 येन विप्लावितं भ्रम वृषल्यां जायताऽऽत्मना ॥ २६ ॥
 धिऽ मां विगर्हितं सद्भिर्दृष्टुं कुलकज्जलम् ।
 छित्वा बावां सतीं योऽडं सुरापामसतीमगाम् ॥ २७ ॥
 वृद्धावनाथौ पितरौ नान्यबन्धू तपस्विनौ ।
 अडो मयाधुना त्यक्तावकृतज्ञेन नीयवत् ॥ २८ ॥
 सोऽडं व्यक्तं पतिष्यामि नरके भृशदारुणे ।
 धर्मघ्नाः कामिनो यत्र विन्दन्ति यमयातनाः ॥ २९ ॥
 किमिदं स्वप्न आडोस्वित्साक्षाद्दृष्टमिडाद्भुतम् ।
 क्व याता अद्य ते ये मां व्यकर्षन् पाशापाणयः ॥ ३० ॥
 अथ ते क्व गताः सिद्धाश्चत्वारश्चारुदर्शनाः ।
 व्यमोययन् नीयमानं बद्ध्वा पाशैरधो भुवः ॥ ३१ ॥
 अथापि मे दुर्भगस्य विबुधोत्तमदर्शने ।
 भवितव्यं मङ्गलेन येनात्मा मे प्रसीदति ॥ ३२ ॥
 अन्यथा भ्रियमाणस्य नाशुयेवृषलीपतेः ।
 वैकुण्ठनामग्रलणं जिह्वा वक्तुमिडार्डति ॥ ३३ ॥
 क्व याडं डितवः पापो भ्रमघ्नो निरपत्रपः ।
 क्व य नारायाणेत्येतद्भगवन्नाम मङ्गलम् ॥ ३४ ॥
 सोऽडं तथा यतिष्यामि यतचित्तेन्द्रियानिलः ।
 यथा न भूय आत्मानमन्धे तमसि मज्जये ॥ ३५ ॥
 विमुच्य तमिमं बन्धमविद्याकामकर्मजम् ।
 सर्वभूतसुदृच्छान्तो मैत्रः करुण आत्मवान् ॥ ३६ ॥
 मोयये अस्तमात्मानं योषिन्मय्याऽऽत्ममायया ।
 विक्कीडितो यथैवाडं डीडामृग षवाधमः ॥ ३७ ॥
 ममाडमिति देडादौ छित्वा मिथ्यार्थधीर्मतिम् ।
 धास्ये मनो भगवति शुद्धं तर्कीर्तनादिभिः ॥ ३८ ॥

श्रीशुक उवाच

एति जातसुनिर्वेदः क्षणसङ्गेन साधुषु ।

गङ्गाद्धारमुपेयाय मुक्तसर्वानुबन्धनः ॥ ३९ ॥

स तस्मिन् देवसदन आसीनो योगभाश्रितः ।

प्रत्याहृतेन्द्रियग्रामो युयोज मन आत्मनि ॥ ४० ॥

ततो गुणोभ्य आत्मानं वियुज्यात्मसमाधिना ।

युयुजे भगवद्धाम्नि ब्रह्मण्यनुभवात्मनि ॥ ४१ ॥

यर्ष्युपारतधीस्तस्मिन्नद्राक्षीत्पुरुषान् पुरः ।

उपलभ्योपलब्धान् प्राग्ववन्दे शिरसा द्विजः ॥ ४२ ॥

छित्वा कलेवरं तीर्थे गङ्गायां दर्शनादनु ।

सद्यः स्वरूपं जगृहे भगवत्पार्श्ववर्तिनाम् ॥ ४३ ॥

साकं विडायसा विप्रो मडापुरुषकिङ्करैः ।

डैमं विमानमारुह्य ययौ यत्र श्रियः पतिः ॥ ४४ ॥

अेवं स विप्लावितसर्वधर्मा

दास्याः पतिः पतितो गर्ह्यकर्मणा ।

निपात्यमानो निरथे उतप्रतः

सद्यो विमुक्तो भगवन्नाम गृह्णन् ॥ ४५ ॥

नातः परं कर्मनिबन्धकृन्तनं

मुमुक्षतां तीर्थपदानुकीर्तनात् ।

न यत्पुनः कर्मसु सज्जते मनो

रजस्तमोभ्यां कलिलं ततोऽन्यथा ॥ ४६ ॥

य अेवं परमं गुह्यमितिहासमघापुडम् ।

शृणुयाच्छ्रद्धया युक्तो यश्च भक्त्यानुकीर्तयेत् ॥ ४७ ॥

न वै स नरकं याति नेक्षितो यमकिङ्करैः ।

यद्यप्यमङ्गलो मर्त्यो विष्णुलोके मडीयते ॥ ४८ ॥

भ्रियमाणो हरेर्नाम गृणन् पुत्रोपचारितम् ।

अजामिलोऽप्यगाद्धाम किं पुनः श्रद्धया गृणन् ॥ ४९ ॥

एति श्रीमद्भागवते महापुराणे पारमहंस्यां संहितायां
षष्ठस्कन्धे अजामिलोपाख्याने द्वितीयोऽध्यायः ॥ २ ॥

॥ ॐ नमो भगवते वासुदेवाय ॥

॥ तृतीयोऽध्यायः - ३ ॥

राजोवाय

निशम्य देवः स्वभटोपवर्णितं
प्रत्याह किं तान् प्रति धर्मराजः ।
अेवं उताङ्गो विह्वतान् मुरारे-
नैदृशिकैर्यस्य वशे जनोऽयम् ॥ १ ॥

यमस्य देवस्य न दण्डभङ्गः
कुतश्चनर्षे श्रुतपूर्वं आसीत् ।
अेतन्मुने वृश्चति लोकसंशयं
न हि त्वदन्य एति मे विनिश्चितम् ॥ २ ॥

श्रीशुक उवाच

भगवत्पुरुषै राजन् याम्याः प्रतिहतोद्यमाः ।
पतिं विज्ञापयामासुर्यमं संयमनीपतिम् ॥ ३ ॥

यमदूता उच्युः

कति सन्तीह शास्तारो जुवलोकस्य वै प्रभो ।
त्रैविध्यं कुर्वतः कर्म कृत्वाभिव्यक्तिहेतवः ॥ ४ ॥

यद्वि स्युर्बलवो लोके शास्तारो दण्डधारिणः ।
कस्य स्यातां न वा कस्य मृत्युश्चामृतमेव वा ॥ ५ ॥

किन्तु शास्तृभङ्गुत्वे स्याद्ब्रह्मनामिह कर्मिणाम् ।
शास्तृत्वमुपयारो हि यथा मण्डलवर्तिनाम् ॥ ६ ॥

अतस्त्वमेको भूतानां सेश्वराणामधीश्वरः ।
शास्ता दण्डधरो नृणां शुभाशुभविवेचनः ॥ ७ ॥

तस्य ते विडतो दण्डो न लोके वर्ततेऽधुना ।
यतुर्भिरद्भुतैः सिद्धैराज्ञा ते विप्रलम्बिता ॥ ८ ॥

नीयमानं तवादेशादस्माभिर्यातनागुडान् ।
व्यमोययन् पातकिनं छित्वा पाशान् प्रसज्य ते ॥ ९ ॥
तांस्ते वेदितुमिच्छामो यदि नो मन्यसे क्षमम् ।
नारायणेत्यभिहिते मा भैरित्याययुर्द्वृतम् ॥ १० ॥

श्रीशुक उवाच
एति देवः स आपृष्टः प्रजासंयमनो यमः ।
प्रीतः स्वदूतान् प्रत्याह स्मरन् पादाभ्युजं हरेः ॥ ११ ॥

यम उवाच
परो मदन्यो जगतस्तस्थुषश्च
ओतं प्रोतं पटवधत्र विश्वम् ।
यदंशतोऽस्य स्थितिजन्मनाशा
नस्योतवधस्य वशे य लोडः ॥ १२ ॥

यो नामभिर्वायि जनान्निजायां
बध्नाति तन्त्यामिव दामभिर्गाः ।
यस्मै बलिं त एमे नामकर्म-
निबन्धबद्धाश्चकिता वडन्ति ॥ १३ ॥

अहं मडेन्द्रो निरृतिः प्रयेताः
सोमोऽग्निरीशः पवनोऽर्को विरिञ्चः ।
आदित्यविश्वे वसवोऽथ साध्या
मरुद्गणा रुद्रगणाः ससिद्धाः ॥ १४ ॥

अन्ये य ये विश्वसृजोऽमरेशा
भृग्वाद्योऽस्पृष्टरजस्तमस्काः ।
यस्येहितं न विदुः स्पृष्टमायाः
सत्त्वप्रधाना अपि किं ततोऽन्ये ॥ १५ ॥

यं वै न गोभिर्मनसासुभिर्वा
दृष्टा गिरा वासुभृतो विचक्षते ।
आत्मानमन्तर्दृष्टिं सन्तमात्मनां

यक्षुर्धैवाकृतयस्ततः परम् ॥ १६ ॥

तस्यात्मतन्त्रस्य उदरेरधीशितुः

परस्य मायाधिपतेर्महात्मनः ।

प्रायेण दूता षड वै मनोहरा-

श्चरन्ति तद्रूपगुणस्वभावाः ॥ १७ ॥

भूतानि विष्णोः सुरपूजितानि

दुर्दर्शलिङ्गानि मडाद्भुतानि ।

रक्षन्ति तद्भक्तिमतः परेभ्यो

मत्तश्च मर्त्यानथ सर्वतश्च ॥ १८ ॥

धर्मं तु साक्षाद्भगवत्प्राणीतं

न वै विदुःपृथयो नापि देवाः ।

न सिद्धमुष्या असुरा मनुष्याः

कुतश्च विधाधरयारणादयः ॥ १९ ॥

स्वयम्भूर्नारदः शम्भुः कुमारः कपिलो मनुः ।

प्रह्लादो जनको भीष्मो बलिवैयासकिर्वचम् ॥ २० ॥

द्वादशैते विजानीमो धर्मं भागवतं भटाः ।

गुड्यं विशुद्धं दुर्बोधं यं ज्ञात्वामृतमश्नुते ॥ २१ ॥

अेतावानेव लोकेऽस्मिन् पुंसां धर्मः परः स्मृतः ।

भक्तियोगो भगवति तन्नामग्रहणादिभिः ॥ २२ ॥

नामोख्यारणमाहात्म्यं उदरेः पश्यत पुत्रकाः ।

अजामिलोऽपि येनैव मृत्युपाशाद्मुच्यत ॥ २३ ॥

अेतावतालमघनिर्हरणाय पुंसां

सङ्कीर्तनं भगवतो गुणकर्मनाम्नाम् ।

विदुश्च पुत्रमघवान् यदजामिलोऽपि

नारायणोति म्रियमाणो षयाय मुक्तिम् ॥ २४ ॥

प्रायेण वेद तद्विदं न मडाजनोऽयं

देव्या विमोहितमतिर्भत माययालम् ।

त्रय्यां जडीकृतमतिर्मधुपुष्पितायां

वैतानिके मडति कर्मणि युज्यमानः ॥ २५ ॥

अेव विमृश्य सुधियो भगवत्यनन्ते
सर्वात्मना विदधते षलु भावयोगम् ।
ते मे न दण्डमर्द्धन्त्यथ यधमीषां
स्यात्पातकं तदपि छन्त्युरुगायवाहः ॥ २६ ॥

ते देवसिद्धपरिगीतपवित्रगाथाः
ये साधवः समदृशो भगवत्प्रपन्नाः ।
तान् नोपसीदत छरेर्गदयाभिगुमान्
नैषां वयं न य वयः प्रभवाम दण्डे ॥ २७ ॥

तानानयध्वमसतो विमुषान् मुकुन्द-
पादारविन्दमकरन्दरसादृशम् ।
निष्किञ्चनैः परमलंसकुलै रसङ्गैः
जुष्टाद्गुडे निरयवर्त्मनि बद्धतृषणान् ॥ २८ ॥

जिह्वा न वञ्जिते भगवद्गुणानामधेयं
येतश्च न स्मरति तथ्यरणारविन्दम् ।
कृषणाय नो नमति यच्छिर ऐकदापि
तानानयध्वमसतोऽकृतविषुक्त्यान् ॥ २९ ॥

तत्क्षम्यतां स भगवान् पुरुषः पुराणो
नारायणः स्वपुरुषैर्यदसत्कृतं नः ।
स्वानामलो न विदुषां रथिताञ्जलीनां
क्षान्तिर्गुरीयसि नमः पुरुषाय भूम्ने ॥ ३० ॥

तस्मात्सङ्कीर्तनं विषणोर्जगन्मङ्गलमलंसाम् ।
मलतामपि कौरव्य विद्व्यैकान्तिकनिष्कृतिम् ॥ ३१ ॥

शृण्वतां गृणतां वीर्याण्युद्गामानि छरेर्मुहुः ।
यथा सुजातया भक्त्या शुद्ध्येत्रात्मा प्रतादितिः ॥ ३२ ॥

कृषणाङ्घ्रिपद्मधुलिण् न पुनर्विसृष्ट-
मायागुणेषु रमते वृजिनावडेषु ।
अन्यस्तु कामलत आत्मरजः प्रमार्ष्टु-
मीडेते कर्म यत अेव रजः पुनः स्यात् ॥ ३३ ॥

छत्थं स्वभर्तृगदितं भगवन्मल्लित्वं

संस्मृत्य विस्मितधियो यमकिङ्कुरास्ते ।
 नैवाय्युताश्रयजनं प्रतिशङ्कुमाना
 द्रष्टुं यं विभ्यति ततः प्रभृति स्म राजन् ॥ ३४ ॥
 एतिहासमिमं गुह्यं भगवान् कुम्भसम्भवः ।
 कथयामास मलये आसीनो हरिभर्ययन् ॥ ३५ ॥
 एति श्रीमद्भागवते महापुराणे पारमहंस्यां संहितायां
 षष्ठस्कन्धे यमपुरुषसंवादे तृतीयोऽध्यायः ॥ ३ ॥

॥ ॐ नमो भगवते वासुदेवाय ॥

॥ चतुर्थोऽध्यायः - ४ ॥

राजोवाच
 देवासुरनृणां सर्गो नागानां भृगुपक्षिणाम् ।
 सामासिकस्त्वया प्रोक्तो यस्तु स्वायम्भुवेऽन्तरे ॥ १ ॥
 तस्यैव व्यासमिच्छामि ज्ञातुं ते भगवन् यथा ।
 अनुसर्गं यथा शक्त्या ससर्ज भगवान् परः ॥ २ ॥
 सूत उवाच
 एति सम्प्रश्नमाकर्ण्य राजर्षेर्बाहिरायणिः ।
 प्रतिनन्द्य महायोगी जगाद मुनिसत्तमाः ॥ ३ ॥
 श्रीशुक उवाच
 यदा प्रयेतसः पुत्रा दश प्राचीनबर्हिषः ।
 अन्तःसमुद्राद्गुम्भगा ददृशुर्गा द्रुमैर्वृताम् ॥ ४ ॥
 द्रुमेभ्यः कुध्यमानास्ते तपोदीपितमन्यवः ।
 भुजतो वायुमग्निं च ससृजुस्तद्विषक्षया ॥ ५ ॥
 ताभ्यां निर्दलयमानांस्तानुपलभ्य कुरुद्वल ।
 राजोवाच मखान् सोमो मन्थुं प्रशमयन्निव ॥ ६ ॥
 न द्रुमेभ्यो मलाभागा दीनेभ्यो द्रोग्धुमर्द्धथ ।

विवर्धयिषवो यूयं प्रजानां पतयः स्मृताः ॥ ७ ॥
 अहो प्रजापतिपतिर्भागवान् हरिरव्ययः ।
 वनस्पतीनोषधीश्च ससर्जोर्जमिषं विभुः ॥ ८ ॥
 अन्नं यराणामयरा ऽप्यपदः पादयारिणाम् ।
 अहस्ता अस्तयुक्तानां द्विपदां य यतुष्यदः ॥ ९ ॥
 यूयं य पित्रान्वादिष्टा देवदेवेन यानघाः ।
 प्रजासर्गायि ङि कथं वृक्षान् निर्दग्धुमर्धय ॥ १० ॥
 आतिष्ठत सतां मार्गं कोपं यच्छत दीपितम् ।
 पित्रा पितामडेनापि जुष्टं वः प्रपितामहैः ॥ ११ ॥
 तोकानां पितरौ बन्धु दृशः पक्ष्म स्त्रियाः पतिः ।
 पतिः प्रजानां भिक्षूणां गृह्यज्ञानां बुधः सुहृत् ॥ १२ ॥
 अन्तर्द्वेषु भूतानामात्माऽऽस्ते हरिरीश्वरः ।
 सर्वं तद्विषयमीक्षध्वमेवं वस्तोषितो ऽयसौ ॥ १३ ॥
 यः समुत्पतितं देह आकाशान्मन्युमुल्बणाम् ।
 आत्मजिज्ञासया यच्छेत्स गुणानतिवर्तते ॥ १४ ॥
 अलं दग्धैर्दुर्मैर्दीनैः भिलानां शिवमस्तु वः ।
 वाक्सीं ऽयेषा वरा कन्या पत्नीत्वे प्रतिगृह्यताम् ॥ १५ ॥
 एत्यामन्थ वरारोडां कन्यामाप्सरसीं नृप ।
 सोमो राजा ययौ दत्त्वा ते धर्मोपोपयेमिरे ॥ १६ ॥
 तेभ्यस्तस्यां समभवद्दक्षः प्रायेतसः ङिल ।
 यस्य प्रजाविसर्गोऽण लोका आपूरितास्त्रयः ॥ १७ ॥
 यथा ससर्ज भूतानि दक्षो दृढित्वत्सलः ।
 रेतसा मनसा यैव तन्ममावहितः शृणु ॥ १८ ॥
 मनसैवासृजत्पूर्वं प्रजापतिरिमाः प्रजाः ।
 देवासुरमनुष्यादीन् नभःस्थलजलौकसः ॥ १९ ॥
 तमबृहत्तमालोक्य प्रजासर्गं प्रजापतिः ।
 विन्ध्यापादानुपव्रज्य सोऽयश्चक्षुरं तपः ॥ २० ॥

तत्राद्यमर्षाणां नाम तीर्थं पापहरं परम् ।
 उपस्पृश्यानुसवनं तपसातोषयद्भृशम् ॥ २१ ॥
 अस्तौषीद्धंसगुह्येन भगवन्तमधोक्षजम् ।
 तुभ्यं तदभिधास्यामि कस्यात्पुष्यद्यथा हरिः ॥ २२ ॥
 प्रजापतिरुवाच
 नमः परायावितथानुभूतये
 गुणत्रयाभासनिमित्तबन्धये ।
 अदृष्टधाम्ने गुणतत्त्वबुद्धिभि-
 र्निवृत्तमानाय दधे स्वयम्भुवे ॥ २३ ॥
 न यस्य सभ्यं पुरुषोऽवैति सभ्युः
 सभा वसन् संवसतः पुरेऽस्मिन् ।
 गुणो यथा गुणिनो व्यक्तदृष्टे-
 स्तस्मै भडेशाय नमस्करोमि ॥ २४ ॥
 द्रोऽसवोऽक्षा मनवो भूतमात्रा
 नात्मानमन्यं य विदुः परं यत् ।
 सर्वं पुमान् वेद गुणांश्च तज्ज्ञो
 न वेद सर्वज्ञमनन्तमीडे ॥ २५ ॥
 यदोपशामो मनसो नामरूप-
 रुपस्य दृष्टस्मृतिसम्प्रभोषात् ।
 य ष्यते केवलया स्वसंस्थया
 हंसाय तस्मै शुचिसन्नने नमः ॥ २६ ॥
 मनीषिणोऽन्तर्दृष्टि सन्निवेशितं
 स्वशक्तिभिर्नवभिश्च त्रिवृद्भिः ।
 वह्नि यथा दारुणि पाञ्चदश्यं
 मनीषया निष्कर्षन्ति गूढम् ॥ २७ ॥
 स वै ममाशेषविशेषमाया-
 निषेधनिर्वाणसुभानुभूतिः ।
 स सर्वनामा स य विश्वरूपः
 प्रसीदतामनिरुक्तात्मशक्तिः ॥ २८ ॥

यद्यन्निरुक्तं वयसा निरूपितं
धियाक्षमिर्वा मनसोऽत यस्य ।
मा भूत्स्वयं गुणरूपं छि तत्-
त्स वै गुणापायविसर्गलक्षणः ॥ २८ ॥

यस्मिन् यतो येन य यस्य यस्मै
यद्यो यथा कुरुते कार्यते य ।
परावरेषां परमं प्राक्प्रसिद्धं
तद्ब्रह्म तद्धेतुरनन्यदेकम् ॥ ३० ॥

यश्छक्तयो वदतां वादिनां वै
विवादसंवाद्युवो भवन्ति ।
कुर्वन्ति येषां मुदुरात्ममोहं
तस्मै नमोऽनन्तगुणाय भूम्ने ॥ ३१ ॥

अस्तीति नास्तीति य वस्तुनिष्ठयो-
रेकस्थयोर्भिन्नविरुद्धधर्मयोः ।
अवेक्षितं किञ्चन योगसाङ्ग्ययोः
समं परं ङ्यनुकूलं भृङ्गत्तत् ॥ ३२ ॥

योऽनुग्रहार्थं भजतां पादमूल-
मनामरूपो भगवाननन्तः ।
नामानि रूपाणि य जन्मकर्मभि-
र्भेजे स मङ्ग्यं परमः प्रसीदतु ॥ ३३ ॥

यः प्राकृतैर्ज्ञानपथैर्जनानां
यथाशयं देवगतो विभाति ।
यथानिलः पार्थिवमाश्रितो गुणं
स ईश्वरो मे कुरुतान्मनोरथम् ॥ ३४ ॥

श्रीशुक उवाच
एति स्तुतः संस्तुवतः स तस्मिन्नधमर्षणे ।
आविरासीत्कुरुश्रेष्ठ भगवान् भक्तवत्सलः ॥ ३५ ॥

कृतपादः सुपर्णासे प्रलम्बाष्टमलाभुजः ।
यङ्कशङ्खासिचर्मेषु धनुःपाशगदाधरः ॥ ३६ ॥

पीतवासा धनश्यामः प्रसन्नवदनेक्षणः ।
वनमालानिवीताङ्गो लसच्छ्रीवत्सकौस्तुभः ॥ ३७ ॥

मडाकिरीटकटकः स्फुरन्मकरकुण्डलः ।
काञ्च्यङ्गुलीयवलयनूपुराङ्गदभूषितः ॥ ३८ ॥

त्रैलोक्यमोहनं रुपं बिभ्रन्त्रिभुवनेश्वरः ।
वृत्तो नारदनन्दाद्यैः पार्श्वैः सुरयूथपैः ॥ ३९ ॥

स्तूयमानोऽनुगायद्भिः सिद्धगन्धर्वयारणैः ।
रुपं तन्महदाश्चर्यं विचक्ष्यागतसाध्वसः ॥ ४० ॥

ननाम दण्डवद्भूमौ प्रहृष्टात्मा प्रजापतिः ।
न किञ्चनोदीरयितुमशक्तीप्रया मुदा ।
आपूरितमनोद्धारैर्द्रुहिन्य षव निर्जरैः ॥ ४१ ॥

तं तथावनतं भक्तं प्रजाकामं प्रजापतिम् ।
चित्तज्ञः सर्वभूतानामिदमाल जनादनः ॥ ४२ ॥

श्रीभगवानुवाच

प्रायेतस मडाभाग संसिद्धस्तपसा भवान् ।
यच्छ्रद्धया मत्परया मयि भावं परे गतः ॥ ४३ ॥

प्रीतोऽहं ते प्रजानाथ यत्तेऽस्योद्धृष्टं तपः ।
ममैष कामो भूतानां यद्भूयासुर्विभूतयः ॥ ४४ ॥

ब्रह्मा भवो भवन्तश्च मनवो विबुधेश्वराः ।
विभूतयो मम ज्येता भूतानां भूतिहेतवः ॥ ४५ ॥

तपो मे हृद्यं ब्रह्मंस्तनुर्विधा क्रियाऽऽकृतिः ।
अङ्गानि कृतवो जाता धर्म आत्मासवः सुराः ॥ ४६ ॥

अहमेवासमेवाग्ने नान्यत्किञ्चान्तरं बहिः ।
संज्ञानमात्रमव्यक्तं प्रसुप्तमिव विश्रुतः ॥ ४७ ॥

मथ्यन्तगुणोऽनन्ते गुणतो गुणविग्रहः ।
यदासीत्तत एवाद्यः स्वयम्भूः समभूदृजः ॥ ४८ ॥

स वै यदा मडादेवो मम वीर्योपबृंहितः ।
मेने भिलमिवात्मानमुद्यतः सर्गकर्मणि ॥ ४९ ॥

अथ मेऽभिहितो देवस्तपोऽतप्यत दारुणम् ।
नव विश्वसृजो युष्मान् येनादावसृजद्विभुः ॥ ५० ॥
अेषा पञ्चजनस्याऽग दृष्टिता वै प्रजापतेः ।
असिङ्गी नाम पत्नीत्वे प्रजेश प्रतिगृह्यताम् ॥ ५१ ॥
मिथुनव्यवायधर्मस्त्वं प्रजासर्गमिमं पुनः ।
मिथुनव्यवायधर्मिण्यां भूरिशो भावविष्यसि ॥ ५२ ॥
त्वत्तोऽधस्तात्प्रजाः सर्वा मिथुनीभूय मायया ।
मदीयया भविष्यन्ति उरिष्यन्ति य मे बलिम् ॥ ५३ ॥

श्रीशुक उवाच
एत्युक्त्वा मिषतस्तस्य भगवान् विश्वभावनः ।
स्वप्नोपलब्धार्थं एव तत्रैवान्तर्दधे हरिः ॥ ५४ ॥
एति श्रीमद्भागवते मडापुराणे पारमहंस्यां
संछितायां षष्ठस्कन्धे चतुर्थोऽध्यायः ॥ ४ ॥

॥ ॐ नमो भगवते वासुदेवाय ॥

॥ पञ्चमोऽध्यायः - ५ ॥

श्रीशुक उवाच
तस्यां स पाञ्चजन्यां वै विष्णुमायोपबृंहितः ।
उर्यश्चसंज्ञानयुतं पुत्रानजनयद्विभुः ॥ १ ॥
अपृथग्धर्मशीलास्ते सर्वे दाक्षायणा नृप ।
पित्रा प्रोक्ताः प्रजासर्गे प्रतीर्थी प्रययुर्द्विशम् ॥ २ ॥
तत्र नारायणसस्तीर्थं सिन्धुसमुद्रयोः ।
सऽगमो यत्र सुमहन्मुनिसिद्धनिषेवितम् ॥ ३ ॥
तद्गुपस्पर्शनादेव विनिर्धूतमलाशयाः ।
धर्मं पारमहंस्ये य प्रोत्पन्नमतथोऽप्युत ॥ ४ ॥
तेपिरे तप अेवोग्रं पित्रादेशेन यन्त्रिताः ।

प्रजाविवृद्धये यत्तान् देवर्षिस्तान् ददृश ७ ॥ ५ ॥
 उवाच याथ उर्यश्वाः कथं स्रक्ष्यथ वै प्रजाः ।
 अदृष्ट्वान्तं भुवो यूयं बालिशा भत पावकाः ॥ ६ ॥
 तथैकपुरुषं राष्ट्रं बिलं यादृष्टनिर्गमम् ।
 बडुडुपां स्त्रियं यापि पुमांसं पुंश्चलीपतिम् ॥ ७ ॥
 नदीमुभयतो वाडां पञ्चपञ्चाद्भुतं गृहम् ।
 क्वचिद्धंसं चित्रकथं क्षौरपत्यं स्वयम्भूमिम् ॥ ८ ॥
 कथं स्वपितुरादेशमविद्वांसो विपश्चितः ।
 अनुडुपमविज्ञाय अहो सर्गं करिष्यथ ॥ ९ ॥
 श्रीशुक उवाच
 तन्निशाम्याथ उर्यश्वा औत्पत्तिकमनीषथा ।
 वायः कूटं तु देवर्षेः स्वयं विममृशुर्धिया ॥ १० ॥
 भूः क्षेत्रं ज्वरसंज्ञं यदनादि निजबन्धनम् ।
 अदृष्ट्वा तस्य निर्वाणं किमसत्कर्मभिर्भवेत् ॥ ११ ॥
 ओक अवेश्वरस्तुर्यो भगवान् स्वाश्रयः परः ।
 तमदृष्ट्वाभवं पुंसः किमसत्कर्मभिर्भवेत् ॥ १२ ॥
 पुमान् नैवेति यद्गत्वा बिलस्वर्गं गतो यथा ।
 प्रत्यग्धामाविद षड् किमसत्कर्मभिर्भवेत् ॥ १३ ॥
 नानारुपात्मनो बुद्धिः स्वैरिणीव गुणान्विता ।
 तन्निष्ठाभगतस्येह किमसत्कर्मभिर्भवेत् ॥ १४ ॥
 तत्सद्गुणशिशैश्चर्यं संसरन्तं कुभार्यवत् ।
 तद्गतीरबुधस्येह किमसत्कर्मभिर्भवेत् ॥ १५ ॥
 सृष्ट्यप्ययकरीं मायां वेलाकूलान्तवेगिताम् ।
 मत्तस्य तामविज्ञस्य किमसत्कर्मभिर्भवेत् ॥ १६ ॥
 पञ्चविंशतितत्त्वानां पुरुषोऽद्भुतदर्पणम् ।
 अध्यात्ममबुधस्येह किमसत्कर्मभिर्भवेत् ॥ १७ ॥
 औश्वरं शास्त्रमुत्सृज्य बन्धमोक्षानुदर्शनम् ।
 विविक्रतपदमज्ञाय किमसत्कर्मभिर्भवेत् ॥ १८ ॥

કાલચક્રં ભ્રમિસ્તીક્ષણં સર્વં નિષ્કર્ષયજ્જગત્ ।
 સ્વતન્ત્રમબુધસ્યેહ કિમસાહર્મભિભવેત્ ॥ ૧૯ ॥
 શાસ્ત્રસ્ય પિતુરાદેશં યો ન વેદ નિવર્તકમ્ ।
 કથં તદનુરૂપાય ગુણવિસ્ત્રમ્ભ્યુપક્રમેત્ ॥ ૨૦ ॥
 ઇતિ વ્યવસિતા રાજન્ હર્યશ્ચા એકચેતસઃ ।
 પ્રયયુસ્તં પરિક્રમ્ય પન્થાનમનિવર્તનમ્ ॥ ૨૧ ॥
 સ્વરબ્રહ્મણિ નિર્ભાતહૃષીકેશપદામ્બુજે ।
 અખણ્ડં ચિત્તમાવેશ્ય લોકાનનુચરન્ મુનિઃ ॥ ૨૨ ॥
 નાશં નિશમ્ય પુત્રાણાં નારદાચ્છીલશાલિનામ્ ।
 અન્વતપ્યત કઃ શોચન્ સુપ્રજાસ્ત્વં શુચ્યાં પદમ્ ॥ ૨૩ ॥
 સ ભૂયઃ પાગ્ચજન્યાયામજેન પરિસાન્તિવતઃ ।
 પુત્રાનજનયદ્દક્ષઃ શબલાશ્ચાન્ સહસ્રશઃ ॥ ૨૪ ॥
 તેડપિ પિત્રા સમાદિષ્ટાઃ પ્રજાસર્ગે ધૃતવ્રતાઃ ।
 નારાયણસરો જગમુર્ચન્ સિદ્ધાઃ સ્વપૂર્વજાઃ ॥ ૨૫ ॥
 તદ્દુપસ્પર્શનાદેવ વિનિર્ધૂતમલાશયાઃ ।
 જપન્તો બ્રહ્મ પરમં તેપુસ્તેડન્ મહત્તપઃ ॥ ૨૬ ॥
 અબ્ભક્ષાઃ કતિચિન્માસાન્ કતિચિદ્વાયુભોજનાઃ ।
 આરાધયન્ મન્ત્રમિમમભ્યસ્યન્ત ઇડસ્પતિમ્ ॥ ૨૭ ॥
 ઓં નમો નારાયણાય પુરુષાય મહાત્મને ।
 વિશુદ્ધસ્ત્વધિષ્ણયાય મહાહંસાય ધીમહિ ॥ ૨૮ ॥
 ઇતિ તાનપિ રાજેન્દ્ર પ્રતિસર્ગધિયો મુનિઃ ।
 ઉપેત્ય નારદઃ પ્રાહ વાયઃ કૂટાનિ પૂર્વવત્ ॥ ૨૯ ॥
 દાક્ષાયણાઃ સંશૃણુત ગદતો નિગમં મમ ।
 અન્વિચ્છતાનુપદર્વીં ભ્રાતૃણાં ભ્રાતૃવત્સલાઃ ॥ ૩૦ ॥
 ભ્રાતૃણાં પ્રાયણં ભ્રાતા યોડનુતિષ્ઠતિ ધર્મવિત્ ।
 સ પુણ્યબન્ધુઃ પુરુષો મરુદ્ભિઃ સહ મોદતે ॥ ૩૧ ॥
 એતાવદુક્ત્વા પ્રયયૌ નારદોડમોઘદર્શનઃ ।

तेऽपि यान्वगमन् मार्गं भ्रातृणामेव मारिष ॥ ३२ ॥

सध्रीचीनं प्रतीचीनं परस्थानुपथं गताः ।

नाद्यापि ते निवर्तन्ते पश्चिमा यामिनीरिव ॥ ३३ ॥

अेतस्मिन् काल उत्पातान् बहून् पश्यन् प्रजापतिः ।

पूर्ववन्नारदकृतं पुत्रनाशमुपाशृणोत् ॥ ३४ ॥

युक्तो नारदायासौ पुत्रशोकविमूर्च्छितः ।

देवर्षिभूपलभ्याल रोषाद्भिस्सुरिताधरः ॥ ३५ ॥

दक्ष उवाच

अहो असाधो साधूनां साधुविद्गेन नस्त्वया ।

असाध्वकार्यर्भकाणां भिक्षोर्मार्गः प्रदर्शितः ॥ ३६ ॥

ऋषौस्त्रिभिरमुक्तानामभीमांसितकर्मणाम् ।

विघातः श्रेयसः पाप लोकयोरुभयोः कृतः ॥ ३७ ॥

अेवं त्वं निरनुक्तोशो बालानां मतिभिर्द्वयेः ।

पार्षदमध्ये यरसि यशोला निरपन्नपः ॥ ३८ ॥

ननु भागवता नित्यं भूतानुग्रहकातराः ।

ऋते त्वां सौलुदृष्टं वै वैरकुरमवैरिणाम् ॥ ३९ ॥

नेत्थं पुंसां विरागः स्यात्त्वया डेवलिना भृषा ।

मन्यसे यद्युपशमं स्नेहपाशनिङ्कन्तनम् ॥ ४० ॥

नानुभूय न जनाति पुमान् विषयतीक्ष्णताम् ।

निर्विद्यते स्वयं तस्मान्न तथा भिन्नधीः परैः ॥ ४१ ॥

यन्नस्त्वं कर्मसन्धानां साधूनां गृहमेधिनाम् ।

कृतवानसि दूर्मर्षं विप्रियं तव मर्षितम् ॥ ४२ ॥

तन्तुकृन्तनं यन्नस्त्वमभद्रमयरः पुनः ।

तस्माल्लोकेषु ते मूढं न भवेद्भ्रमतः पदम् ॥ ४३ ॥

श्रीशुक उवाच

प्रतिजग्राह तद्भाढं नारदः साधुसम्मतः ।

अेतावान् साधुवाढो हि तितिक्षेतेश्वरः स्वयम् ॥ ४४ ॥

एति श्रीमद्भागवते मडापुराणे पारमहंस्यां संछितायां

षष्ठस्कन्धे नारदशापो नाम पञ्चमोऽध्यायः ॥ ५ ॥

॥ ॐ नमो भगवते वासुदेवाय ॥

॥ षष्ठोऽध्यायः - ६ ॥

श्रीशुक उवाच

ततः प्रायेतसोऽसिञ्चामनुनीतः स्वयम्भुवा ।

षष्टिं सञ्जनयामास दृढितुः पितृवत्सलाः ॥ १ ॥

दश धर्माय कायेन्दोर्द्विषट्त्रिणव दत्तवान् ।

भूताङ्गिरःकृशाश्रेढ्यो द्वे द्वे ताक्ष्याय यापरः ॥ २ ॥

नामधेयान्यमूषां त्वं सापत्यानां य मे शृणु ।

यासां प्रसूतिप्रसवैर्लोका आपूरितास्त्रयः ॥ ३ ॥

भानुर्लम्बा ककुद्यामिर्विश्वा साध्या मरुत्वती ।

वसुर्मुडूर्ता सङ्ख्या धर्मपत्न्यः सुताञ्छृणु ॥ ४ ॥

भानोस्तु देवऋषभ षण्डसेनस्ततो नृप ।

विद्योत आसील्लम्बायास्ततश्च स्तनयित्तवः ॥ ५ ॥

ककुदः सङ्घटस्तस्य कीकटस्तनयो यतः ।

भुवो दुर्गाणि जामेयः स्वर्गो नन्दिस्ततोऽभवत् ॥ ६ ॥

विश्वेदेवास्तु विश्वाया अप्रजंस्तान् प्रयक्षते ।

साध्योगणस्तु साध्याया अर्थसिद्धिस्तु तत्सुतः ॥ ७ ॥

मरुत्वांश्च जयन्तश्च मरुत्वत्यां बभूवतुः ।

जयन्तो वासुदेवांश षण्डे इति यं विदुः ॥ ८ ॥

मौडूर्तिका देवगणा मुडूर्तायाश्च जज्ञिरे ।

ये वै इलं प्रयच्छन्ति भूतानां स्वस्वकालजम् ॥ ९ ॥

सङ्ख्यायाश्च सङ्ख्यः कामः सङ्ख्यजः स्मृतः ।

वसवोऽष्टौ वसोः पुत्रास्तेषां नामानि मे शृणु ॥ १० ॥

द्रोणः प्राणो ध्रुवोऽर्कोऽग्निर्दोषो वसुर्विभावसुः ।
 द्रोणस्याभिमतः पत्न्या षष्ठशोकभयादयः ॥ ११ ॥
 प्राणस्योर्जस्वती भार्या सल आयुः पुरोजिवः ।
 ध्रुवस्य भार्या धरणिरसूत विविधाः पुरः ॥ १२ ॥
 अर्कस्य वासना भार्या पुत्रास्तर्षादयः स्मृताः ।
 अग्नेर्भार्या वसोर्धारा पुत्रा द्रविणकादयः ॥ १३ ॥
 स्कन्दश्च कृत्तिकापुत्रो ये विशाम्पादयस्ततः ।
 द्रोणस्य शर्वरीपुत्रः शिशुमारो हरेः कला ॥ १४ ॥
 वसोराङ्गिरसीपुत्रो विश्वकर्मा कृतीपतिः ।
 ततो मनुश्चाक्षुषोऽभूद्विश्वे साध्या मनोः सुताः ॥ १५ ॥
 विभावसोरसूतोषा व्युष्टं रोचिषमातपम् ।
 पञ्चयामोऽथ भूतानि येन जायति कर्मसु ॥ १६ ॥
 सङ्गपासूत भूतस्य भार्या रुद्रांश्च कोटिशः ।
 रैवतोऽजो भवो भीमो वाम उग्रो वृषाकपिः ॥ १७ ॥
 अजैकपादछिर्भुङ्गो बडुङ्गपो मळानिति ।
 रुद्रस्य पार्षदाश्चान्ये घोराः भूतविनायकाः ॥ १८ ॥
 प्रजापतेरङ्गिरसः स्वधा पत्नी पितृनथ ।
 अथर्वाङ्गिरसं वेदं पुत्रत्वे याकरोत्सती ॥ १९ ॥
 कृशाश्वोऽर्थिषि भार्यायां धूम्रकेशमञ्जुजनत् ।
 धिषणायां वेदशिरो देवलं वयुनं मनुम् ॥ २० ॥
 तार्क्ष्यस्य विनता कद्रूः पतङ्गी यामिनीति च ।
 पतङ्ग्यसूत पतगान् यामिनी शलभानथ ॥ २१ ॥
 सुपर्णासूत गरुडं साक्षाद्यज्ञेशवाहनम् ।
 सूर्यसूतमनूरुं च कद्रूर्नागाननेकशः ॥ २२ ॥
 कृत्तिकादीनि नक्षत्राणीन्दोः पत्न्यस्तु भारत ।
 दक्षशापात्सोऽनपत्यस्तासु यक्षमत्रुर्हृतः ॥ २३ ॥
 पुनः प्रसाध तं सोमः कला लेभे क्षये द्विताः ।
 शृङ्गु नामानि लोकानां मातृणां शङ्कराणि च ॥ २४ ॥

अथ कश्यपपत्नीनां यत्प्रसूतमिदं जगत् ।
 अदितिर्दितिर्दनुः काष्ठा अरिष्टा सुरसा धला ॥ २५ ॥
 मुनिः क्रीधवशा ताम्ना सुरभिः सरमा तिमिः ।
 तिमेर्यादोगाणा आसन् श्वापदाः सरमासुताः ॥ २६ ॥
 सुरभेर्महिषा गावो ये यान्ये द्विशङ्का नृप ।
 ताम्नायाः श्येनगृध्राद्या मुनेरप्सरसां गाणाः ॥ २७ ॥
 दन्द्शूकाद्यः सर्पा राजन् क्रीधवशात्मजाः ।
 धलाया भूरुढाः सर्वे यातुधानाश्च सौरसाः ॥ २८ ॥
 अरिष्टायाश्च गन्धर्वाः काष्ठाया द्विशङ्केतराः ।
 सुता दनोरेकषष्टिस्तेषां प्राधानिकाञ्छृणु ॥ २९ ॥
 द्विमूर्धा शम्भरोऽरिष्टो ङयत्रीवो विभावसुः ।
 अयोमुभः शङ्कुशिराः स्वर्मानुः कपिलोऽरुणः ॥ ३० ॥
 पुलोमा वृषपर्वा य ओक्यकोऽनुतापनः ।
 धूम्रकेशो विरुपाक्षो विप्रचित्तिश्च दुर्जयः ॥ ३१ ॥
 स्वर्मानोः सुप्रभां कन्यामुवाह नमुयिः किल ।
 वृषपर्वाणस्तु शर्मिष्ठां ययातिर्नाडुषो बली ॥ ३२ ॥
 वैश्वानरसुता याश्च यतस्रश्चारुदर्शनाः ।
 उपदानवी ङयशिरा पुलोमा कालका तथा ॥ ३३ ॥
 उपदानवीं हिरण्ययाक्षः ऋतुर्ङयशिरां नृप ।
 पुलोमां कालकां य द्वे वैश्वानरसुते तु कः ॥ ३४ ॥
 उपयेमेऽथ भगवान् कश्यपो ब्रह्मभयोदितः ।
 पौलोमाः कालकेयाश्च दानवा युद्धशालिनः ॥ ३५ ॥
 तयोः षष्टिसहस्राणि यज्ञाघ्नांस्ते पितुः पिता ।
 जघान स्वर्गतो राजन्नेक धन्द्रप्रियङ्करः ॥ ३६ ॥
 विप्रचित्तिः सिंढिकायां शतं यैकमञ्जुजनत् ।
 राडुज्येष्ठं केतुशतं त्र्यल्वं य उपागतः ॥ ३७ ॥
 अथातः श्रूयतां वंशो योऽदितेरनुपूर्वशः ।

यत्र नारायणो देवः स्वांशेनावातरद्विभुः ॥ ३८ ॥
 विवस्वानर्यमा पूषा त्वष्टाथ सविता भगः ।
 धाता विधाता वरुणो मित्रः शङ्क उरुङ्कमः ॥ ३९ ॥
 विवस्वतः श्राद्धदेवं संज्ञासूयत वै मनुम् ।
 मिथुनं च मडाभागा यमं देवं यमीं तथा ।
 सैव भूत्वाथ बडवा नासत्यौ सुषुवे भुवि ॥ ४० ॥
 छाया शनैश्चरं लेभे सावर्णिं च मनुं ततः ।
 कन्यां च तपतीं या वै वप्रे संवरणं पतिम् ॥ ४१ ॥
 अर्यमणो मातृका पत्नी तयोश्चर्षणायः सुताः ।
 यत्र वै मानुषी जातिर्ब्रह्मणा योपकल्पिता ॥ ४२ ॥
 पूषानपत्यः पिष्टाद्यो भग्नेन्तोऽभवत्पुरा ।
 योऽसौ दक्षाय कुपितं जडास विवृतद्विजः ॥ ४३ ॥
 त्वष्टुर्देत्यानुजा भार्या रथना नाम कन्यका ।
 सन्निवेशस्तयोर्जज्ञे विश्वरूपश्च वीर्यवान् ॥ ४४ ॥
 तं वप्रीरे सुरगणा स्वस्त्रीयं द्विषतामपि ।
 विमतेन परित्यक्ता गुरुणाङ्गिरसेन यत् ॥ ४५ ॥
 एति श्रीमद्भागवते मडापुराणे पारमहंस्यां
 संखितायां षष्ठस्कन्धे षष्ठोऽध्यायः ॥ ६ ॥

॥ ॐ नमो भगवते वासुदेवाय ॥

॥ सप्तमोऽध्यायः - ७ ॥

राज्ञोवाच
 कस्य हेतोः परित्यक्ता आचार्येणात्मनः सुराः ।
 अेतदायक्ष्व भगवच्छिष्याणामङ्कमं गुह्यै ॥ १ ॥
 श्रीशुक उवाच
 छन्दस्त्रिभुवनैश्चर्यमदोल्लङ्घितसत्पथः ।

मरुद्भिर्वसुभी रुद्रैरादित्यैरृभुभिर्नृप ॥ २ ॥

विश्वेदेवैश्च साध्यैश्च नासत्याभ्यां परिश्रितः ।

सिद्धयाराण्यगन्धर्वैर्भुनिभिर्भ्रमवादिभिः ॥ ३ ॥

विद्याधराप्सरोग्निश्च किन्नरैः पतगोरगैः ।

निषेव्यमाणो मघवान् स्तूयमानश्च भारत ॥ ४ ॥

उपगीयमानो ललितमास्थानाध्यासनाश्रितः ।

पाण्डुरेणातपत्रेण यन्द्रमण्डलयारुणा ॥ ५ ॥

युक्तश्चाच्यैः पारमेष्ठ्यैश्चामरव्यजनादिभिः ।

विराजमानः पौलोम्या सलार्धासनया भृशम् ॥ ६ ॥

स यदा परमाचार्यं देवानामात्मनश्च ७ ।

नाभ्यनन्दत सम्प्राप्तं प्रत्युत्थानासनादिभिः ॥ ७ ॥

वायस्पतिं मुनिवरं सुरासुरनमस्कृतम् ।

नोन्मथ्यालासनादिन्द्रः पश्यन्नपि सभागतम् ॥ ८ ॥

ततो निर्गत्य सलसा कविराङ्गिरसः प्रभुः ।

आययौ स्वगुहं तूष्णीं विद्वान् श्रीमदविडिधाम् ॥ ९ ॥

तर्ज्येव प्रतिबुध्येन्द्रो गुरुडेलनमात्मनः ।

गर्हयामास सदसि स्वयमात्मानमात्मना ॥ १० ॥

अडो भत मयासाधु कृतं वै दम्भबुद्धिना ।

यन्मयैश्वर्यमत्तेन गुरुः सदसि काङ्क्षतः ॥ ११ ॥

को गृध्येत्पण्डितो लक्ष्मीं त्रिविष्टपपतेरपि ।

यथाडमासुरं भावं नीतोऽथ विबुधेश्वरः ॥ १२ ॥

ये पारमेष्ठ्यं विषण्णमधितिष्ठन्न कञ्चन ।

प्रत्युत्तिष्ठेदिति ब्रूयुर्धर्म ते न परं विदुः ॥ १३ ॥

तेषां कुपथदेष्टृणां पततां तमसि ज्यधः ।

ये श्रद्धयुर्व्यस्तो वै मज्जन्त्यश्मप्लवा एव ॥ १४ ॥

अथाडममराचार्यमगाधविषण्णं द्विजम् ।

प्रसादयिष्ये निशठः शीष्णां तख्यरणं स्पृशन् ॥ १५ ॥

अवे चिन्तयतस्तस्य मघोनो भगवान् गृडात् ।
भृङ्गस्पर्तिर्गतोऽदृष्टां गतिमध्यात्ममायया ॥ १६ ॥

गुरोर्नाधिगतः संज्ञां परीक्षन् भगवान् स्वराट् ।
ध्यायन् धिया सुरैर्युक्तः शर्म नाभतात्मनः ॥ १७ ॥

तश्छुत्वैवासुराः सर्व आश्रित्यौशनसं मतम् ।
देवान् प्रत्युद्यमं यङ्कुर्मुमदा आततायिनः ॥ १८ ॥

तैर्विसृष्टेषुभिस्तीक्ष्णैर्निर्भिन्नाङ्गोरुभाडवः ।
ब्रह्माणां शराणां जग्मुः सङ्केन्द्रा नतकन्धराः ॥ १९ ॥

तांस्तथाभ्यर्दितान् वीक्ष्य भगवानात्मभूरजः ।
कृपया परया देव उवाच परिसान्त्वयन् ॥ २० ॥

ब्रह्मोवाच

अहो भत सुरश्रेष्ठा ह्यभद्रं वः कृतं मडत् ।
ब्रह्मिष्ठं ब्राह्मणां दान्तमैश्वर्यान्नाभ्यनन्दत ॥ २१ ॥

तस्यायमनयस्यासीत्परेभ्यो वः पराभवः ।
प्रक्षीणोभ्यः स्ववैरिभ्यः समृद्धानां य यत्सुराः ॥ २२ ॥

मघवन् द्विषतः पश्य प्रक्षीणान् गुर्वतिक्रमात् ।
सम्प्रत्युपयितान् भूयः काव्यमाराध्य भक्तितः ।
आददीरन् निलयनं ममापि भृगुदेवताः ॥ २३ ॥

त्रिविष्टपं किं गणयन्त्यभेद्य-
मन्त्रा भृगूणामनुशिक्षितार्थाः ।
न विप्रगोविन्दगवीश्वराणां
भवन्त्यभद्राणि नरेश्वराणाम् ॥ २४ ॥

तद्विश्वरूपं भजताशु विप्रं
तपस्विनं त्वाङ्गमथात्मवन्तम् ।
सभाजितोऽर्थान् स विधास्यते वो
यदि क्षमिष्यध्वमुतास्य कर्म ॥ २५ ॥

श्रीशुक उवाच

त अवेवमुदिता राजन् ब्रह्मणा विगतज्वराः ।
ऋषिं त्वाङ्गमुपव्रज्य परिष्वज्येदमब्रुवन् ॥ २६ ॥

द्रेवा ङुः

वरं तेऽतुथयः प्राप्ता आश्रमं भद्रमस्तु ते ।

कामः सम्पाद्यतां तात पितृणां समयोचितः ॥ २७ ॥

पुत्राणां छि परो धर्मः पितृशुश्रूषाणां सताम् ।

अपि पुत्रवतां ब्रह्मन् किमुत ब्रह्मचारिणाम् ॥ २८ ॥

आचार्यो ब्रह्मणो मूर्तिः पिता मूर्तिः प्रजापतेः ।

भ्राता मरुत्यतेर्मूर्तिर्माता साक्षात्क्षितेस्तनुः ॥ २९ ॥

दयाया भगिनी मूर्तिर्धर्मस्थात्मातिथिः स्वयम् ।

अत्रेरभ्यागतो मूर्तिः सर्वभूतानि यात्मनः ॥ ३० ॥

तस्मात्पितृणामार्तानामार्तिं परंपराभवम् ।

तपसापनयंस्तात सन्देशं कर्तुमर्हसि ॥ ३१ ॥

वृणीमहे त्वोपाध्यायं ब्रह्मिष्ठं ब्राह्मणं गुरुम् ।

यथाञ्जसा विज्ञेय्यामः सपत्न्यास्तव तेजसा ॥ ३२ ॥

न गर्हयन्ति ङ्यर्थेषु यविष्ठाङ्घ्रिभिवादनम् ।

छन्दोभ्योऽन्यत्र न ब्रह्मन् वयो ज्यैष्ठ्यस्य कारणम् ॥ ३३ ॥

ऋषिरुवाच

अव्यर्धितः सुरगणैः पौरोहित्ये मडातपाः ।

स विश्वरूपस्तानाड प्रसन्नः श्वक्षणाया गिरा ॥ ३४ ॥

विश्वरूप उवाच

विगर्हितं धर्मशीलैर्ब्रह्मवर्यं उपव्ययम् ।

कथं नु मद्भिधो नाथा लोकेशैरभियाचितम् ।

प्रत्याभ्यास्यति तस्त्रिष्यः स अेव स्वार्थं उच्यते ॥ ३५ ॥

अडिञ्चनानां छि धनं शिलोञ्चनं

तेनेड निर्वर्तितसाधुसत्त्विः ।

कथं विगर्ह्यं नु करोम्यधीश्वराः

पौरोधसं ङ्घ्यति येन दुर्मतिः ॥ ३६ ॥

तथापि न प्रतिभ्रूयां गुरुभिः प्रार्थितं डियत् ।

भवतां प्रार्थितं सर्वं प्राणैरर्थैश्च साधये ॥ ३७ ॥

श्रीशुक उवाच

तेभ्य एवंप्रतिश्रुत्य विश्वरूपो मडातपाः ।

पौरुषित्यं वृत्तश्चक्रे परमेश समाधिना ॥ ३८ ॥

सुरद्विषां श्रियं गुणामौशनस्यापि विधया ।

आच्छिद्यादान्मलेन्द्राय वैष्णव्या विधया विभुः ॥ ३९ ॥

यथा गुप्तः सलस्राक्षो जिग्येऽसुरयमूर्विभुः ।

तां प्राड स मलेन्द्राय विश्वरूप उदारधीः ॥ ४० ॥

एति श्रीमद्भागवते मडापुराणे पारमहंस्यां

संछितायां षष्ठस्कन्धे सप्तमोऽध्यायः ॥ ७ ॥

॥ ॐ नमो भगवते वासुदेवाय ॥

॥ अष्टमोऽध्यायः - ८ ॥

राजोवाच

यथा गुप्तः सलस्राक्षः सवाडान् रिपुसैनिकान् ।

क्रीडन्निव विनिर्जित्य त्रिलोक्या भुभुजे श्रियम् ॥ १ ॥

भगवंस्तन्ममाभ्याडि वर्म नारायणात्मकम् ।

यथाऽऽततायिनः शत्रून् येन गुप्तोऽजयन्मृधे ॥ २ ॥

श्रीशुक उवाच

वृतः पुरोडितस्त्वाष्ट्रो मलेन्द्रायानुपृच्छते ।

नारायणाभ्यं वर्माड तद्विडैकमनाः शृणु ॥ ३ ॥

विश्वरूप उवाच

धौताङ्घ्रिपाणिंरायभ्य सपवित्र उदङ्मुभः ।

कृतस्वाङ्गकरन्यासो मन्त्राभ्यां वाग्यतः शुचिः ॥ ४ ॥

नारायणभयं वर्म सन्नख्येद्भय आगते ।

पादयोर्यानुनोऽर्वाःरुदरे वृधथोरसि ॥ ५ ॥

मुभे शिरस्थानुपूर्व्यादोङ्कारादीनि विन्यसेत् ।
ओं नमो नारायणायेति विपर्ययमथापि वा ॥ ६ ॥

करन्यासं ततः कुर्याद्वाद्यशास्त्रविधया ।
प्रणवादिप्रकारान्तमङ्गुल्यङ्गुष्ठपर्वसु ॥ ७ ॥

न्यसेद्भृद्य ओङ्कारं विकारमनु मूर्धनि ।
षकारं तु भ्रुवोर्मध्ये षकारं शिभया दृशेत् ॥ ८ ॥

वेकारं नेत्रयोर्युञ्ज्यात्प्रकारं सर्वसन्धिषु ।
मकारमस्त्रमुद्दिश्य मन्त्रमूर्तिर्भवेद्बुधः ॥ ९ ॥

सविसर्गं इडन्तं तत्सर्वदिक्षु विनिर्दिशेत् ।
ओं विष्णवे नम इति ॥ १० ॥

आत्मानं परमं ध्यायेद्ध्येयं षट् शक्तिभिर्युतम् ।
विधातेजस्तपोमूर्तिमिमं मन्त्रमुदाहरेत् ॥ ११ ॥

ओं हरिर्विदध्यान्मम सर्वरक्षां
न्यस्ताङ्घ्रिपद्मः पतगेन्द्रपृष्ठे ।
दराख्यर्मासिगणेषुयाप-
पाशान् दधानोऽष्टगुणोऽष्टबाहुः ॥ १२ ॥

जलेषु मां रक्षतु मत्स्यमूर्ति-
र्यादोगणेषु वरुणस्य पाशात् ।
स्थलेषु मायावटुवामनोऽव्या-
त्रिविक्रमः षेऽवतु विश्वरूपः ॥ १३ ॥

दुर्गेष्वटव्याज्जिमुष्पादिषु प्रभुः
पायानृसिंहोऽसुरयूथपारिः ।
विमुञ्चतो यस्य मडाट्टलासं
दृशो विनेदुर्न्यपतंश्च गर्भाः ॥ १४ ॥

रक्षत्वसौ माध्वनि यज्ञकल्पः
स्वदंष्ट्रयोन्नीतधरो वराहः ।
रामोऽद्भ्रुकृष्टेष्वथ विप्रवासे
सलक्ष्मणोऽव्याद्भरताग्रजोऽस्मान् ॥ १५ ॥

मामुग्रधर्मादभिलात्रमादा-

नारायणः पातु नरश्च डासात् ।
 दत्तस्त्वयोगादथ योगनाथः
 पायाद्भुशः कपिलः कर्मभन्धात् ॥ १६ ॥

सनत्कुमारोऽवतु कामदेवा-
 ऋयशीर्षा मां पथि देवलेलनात् ।
 देवर्षिवर्यः पुरुषार्थनान्तरा-
 त्कूर्मो हरिर्मा निरयादशेषात् ॥ १७ ॥

धन्वन्तरिर्भगवान् पात्वपथ्या-
 द्बन्द्वाद्भयादृषभो निर्जितात्मा ।
 यज्ञश्च लोकादवताज्जनान्ता-
 द्ब्रह्मो गणान्कोधवशादधीन्द्रः ॥ १८ ॥

द्वैपायनो भगवानप्रबोधो-
 षुद्धस्तु पाप्मण्डगाणप्रमादात् ।
 कल्किः कलेः कालमलात्प्रपातु
 धर्मावनायोरुद्धृतावतारः ॥ १९ ॥

मां केशवो गदया प्रातरव्या-
 द्रोविन्द आसङ्गवमात्तवेणुः ।
 नारायणः प्राण उदात्तशक्ति-
 र्मध्यन्दिने विष्णुररीन्द्रपाणिः ॥ २० ॥

देवोऽपराङ्गे मधुडोग्रधन्वा
 सायं त्रिधाभावतु माधवो माम् ।
 द्रोणे लुषीकेश उतार्धरात्रे
 निशीथ ऐकोऽवतु पद्मनाभः ॥ २१ ॥

श्रीवत्सधामापररात्रे षष्ठः
 प्रत्यूषे षष्ठोऽसिधरो जनार्दनः ।
 दामोदरोऽव्याधनुसन्ध्यं प्रभाते
 विश्वेश्वरो भगवान् कालमूर्तिः ॥ २२ ॥

यत्कं युगान्तानलतिग्मनेमि
 भ्रमत्समन्ताद्भगवत्प्रयुक्ताम् ।
 दन्द्भिर्दन्द्ध्यरिसैन्यमाशु

कक्षं यथा वातसम्भो लुताशः ॥ २३ ॥

गद्वेऽशनिस्पर्शनविस्फुलिङ्गे
निष्पिण्डे निष्पिण्डयजितप्रियासि ।
कूष्माण्डवैनायकयक्षरक्षो-
भूतग्रहंश्चूर्णयि यूर्णयारीन् ॥ २४ ॥

त्वं यातुधानप्रमथप्रेतमातु-
पिशायविप्रग्रहघोरदृष्टीन् ।
दरेन्द्र विद्रावय कृष्णपूरितो
भीमस्वनोऽरेर्दृष्टयानि कम्पयन् ॥ २५ ॥

त्वं तिग्मधारासिवरारिसैन्य-
भीशप्रयुक्तो मम छिन्धि छिन्धि ।
यक्षूषि यर्मञ्छतयन्द्र छाद्य
द्विषामघोनां हर पापयक्षुषाम् ॥ २६ ॥

यत्रो भयं ग्रहेभ्योऽभूत्तेतुभ्यो नृभ्य एव य ।
सरीसृपेभ्यो दंष्ट्रिभ्यो भूतेभ्योऽडोभ्य एव वा ॥ २७ ॥

सर्वाण्येतानि भगवन् नामरुपास्त्रकीर्तनात् ।
प्रयान्तु सङ्क्षयं सद्यो ये नः श्रेयःप्रतीपकाः ॥ २८ ॥

गरुडो भगवान् स्तोत्रस्तोभश्छन्दोमयः प्रभुः ।
रक्षत्वशेषकृच्छ्रेभ्यो विष्वक्सेनः स्वनामभिः ॥ २९ ॥

सर्वापद्भ्यो हरेर्नामरुपयानायुधानि नः ।
भुङ्क्ष्वीन्द्रियमनःप्राणान् पान्तु पार्षदभूषणाः ॥ ३० ॥

यथा हि भगवानेव वस्तुतः सदसञ्च यत् ।
सत्येनानेन नः सर्वे यान्तु नाशमुपद्रवाः ॥ ३१ ॥

यथैकात्म्यानुभावानां विकल्परहितः स्वयम् ।
भूषणायुधलिङ्गाभ्या धत्ते शक्तीः स्वमायया ॥ ३२ ॥

तेनैव सत्यमानेन सर्वज्ञो भगवान् हरिः ।
पातु सर्वैः स्वरूपैर्नः सदा सर्वत्र सर्वगः ॥ ३३ ॥

विदिक्षु दिक्षूर्ध्वमधः समन्ता-

दन्तबर्हिर्भगवान् नारसिंहः ।

प्रलापयँत्व्लोकभयं स्वनेन

स्वतेजसा अस्तसमस्ततेजाः ॥ ३४ ॥

मधवन्निदमाभ्यातं वर्म नारायणात्मकम् ।

विज्ञेयस्यञ्जसा येन दंशितोऽसुरयूथपान् ॥ ३५ ॥

अेतद्द्वारयमाणस्तु यं यं पश्यति यक्षुषा ।

पदा वा संस्पृशेत्सधः साध्वसात्स विमुच्यते ॥ ३६ ॥

न कुतश्चिद्भयं तस्य विधां धारयतो भवेत् ।

राजदस्युग्रदादिभ्यो व्याध्यादिभ्यश्च कर्त्तव्यित् ॥ ३७ ॥

धर्मां विधां पुरा कश्चित्कौशिको धारयन् द्विजः ।

योगधारणया स्वाङ्गं जडौ स मरुधन्वनि ॥ ३८ ॥

तस्योपरि विमानेन गन्धर्वपतिरेकदा ।

ययौ चित्ररथः स्त्रीभिर्वृतो यत्र द्विजक्षयः ॥ ३९ ॥

गगनाश्रयपतत्सधः सविमानो ज्यवाङ्गिराः ।

स वालभिल्यवयनादस्थीन्यादाय विस्मितः ।

प्रास्य प्राचीसरस्वत्यां स्नात्वा धाम स्वमन्वगात् ॥ ४० ॥

श्रीशुक उवाच

य एदं शृणुयात्काले यो धारयति यादृतः ।

तं नमस्यन्ति भूतानि मुच्यते सर्वतो भयात् ॥ ४१ ॥

अेतां विधामधिगतो विश्वरूपाच्छतःकृतुः ।

त्रैलोक्यलक्ष्मीं बुभुजे विनिर्जित्य मृधेऽसुरान् ॥ ४२ ॥

एति श्रीमद्भागवते महापुराणे पारमहंस्यां संहितायां

षष्ठस्कन्धे नारायणवर्मकथनं नामाष्टमोऽध्यायः ॥ ८ ॥

॥ ॐ नमो भगवते वासुदेवाय ॥

॥ नवमोऽध्यायः - ९ ॥

श्रीशुक उवाच

तस्यासन् विश्वरूपस्य शिरांसि त्रीणि भारत ।

सोमपीथं सुरापीथमन्नादमिति शुश्रुम ॥ १ ॥

स वै बर्हिषि देवेभ्यो भागं प्रत्यक्षमुच्यते ।

अददद्यस्य पितरो देवाः सप्रश्नयं नृप ॥ २ ॥

स खेव हि ददौ भागं परोक्षमसुरान् प्रति ।

यजमानोऽवडद्भागं मातृस्नेहवशानुगः ॥ ३ ॥

तदेवलेनं तस्य धर्मावीकं सुरेश्वरः ।

आलक्ष्य तरसा भीतस्तच्छीर्षाण्यच्छिन्नद्रुषा ॥ ४ ॥

सोमपीथं तु यत्तस्य शिर आसीत्पिञ्जलः ।

कलविद्धुः सुरापीथमन्नादं यत्स तित्तिरिः ॥ ५ ॥

ब्रह्महत्यामञ्जलिना जग्राह यदपीश्वरः ।

संवत्सरान्ते तदधं भूतानां स विशुद्ध्यते ॥ ६ ॥

भूम्यम्बुद्रुमयोषिदभ्यश्चतुर्धा व्यभजद्धरिः ।

भूमिस्तुरीयं जग्राह पातपूरवरेण वै ॥ ७ ॥

ऋषिणां ब्रह्महत्याया रुपं भूमौ प्रदृश्यते ।

तुर्यं छेदविरोडेण वरेण जगृहुर्द्रुमाः ॥ ८ ॥

तेषां निर्यासरूपेण ब्रह्महत्या प्रदृश्यते ।

शश्वत्कामवरेणाहस्तुरीयं जगृहुः स्त्रियः ॥ ९ ॥

रजोरूपेण तास्वंडो मासि मासि प्रदृश्यते ।

द्रव्यभूयोवरेणापस्तुरीयं जगृहुर्मलम् ॥ १० ॥

तासु बुद्धुदहेनाभ्यां दृष्टं तद्धरति क्षिपन् ।

हतपुत्रस्ततस्त्वष्टा जुडावेन्द्राय शत्रवे ॥ ११ ॥

धन्द्रशत्रो विवर्धस्व मा चिरं जहि विद्विषम् ।

अथान्वाडार्यपयनादुत्थितो धोरदर्शनः ॥ १२ ॥

कृतान्तं धव लोकानां युगान्तसमये यथा ।

विष्वग्विवर्धमानं तमिषुमात्रं दिने दिने ॥ १३ ॥

दग्धशैलप्रतीकाशं सन्ध्याभ्रानीकवर्चसम् ।
 तमताम्रशिभाशमश्रुं मध्याह्नाहार्त्तलोचनम् ॥ १४ ॥
 द्देदीप्यमाने त्रिशिषे शूल आरोग्य रोदसी ।
 नृत्यन्तमुन्नदन्तं य यालयन्तं पदा मठीम् ॥ १५ ॥
 दरीगम्भीरवकुत्रेण पिभता य नभस्तलम् ।
 लिङ्गता जिह्वयक्ष्माणि असाता भुवनत्रयम् ॥ १६ ॥
 मडता रौद्रदंष्ट्रेण जृम्भमाणं मुहुर्मुहुः ।
 वित्रस्ता दृद्रुवुर्लोका वीक्ष्य सर्वे दिशो दश ॥ १७ ॥
 येनावृता षमे लोकास्तमसा त्वाष्ट्रमूर्तिना ।
 स वै वृत्र षति प्रोक्तः पापः परमदारुणः ॥ १८ ॥
 तं निजधुरभिद्रुत्य सगण विबुधर्षभाः ।
 स्वैः स्वैर्दिव्यास्त्रशस्त्रौघैः सोऽग्रसत्तानि कृत्स्नशः ॥ १९ ॥
 ततस्ते विस्मिताः सर्वे विषण्णान् अस्ततेजसः ।
 प्रत्यग्यमादिपुरुषमुपतस्थुः समाहिताः ॥ २० ॥
 देवा ऋचुः
 वाय्वम्भराज्यक्षितयस्त्रिलोका
 ब्रह्मादयो ये वयमुद्धिजन्तः ।
 उराम यस्मै बलिमन्तकोऽसौ
 बिभेति यस्मादरणं ततो नः ॥ २१ ॥
 अविस्मितं तं पश्चिपूर्वाकामं
 स्वेनैव लाभेन समं प्रशान्तम् ।
 विनोपसर्पत्यपरं हि बालिशः
 श्रुत्वाऽगुप्तेनातितितर्ति सिन्धुम् ॥ २२ ॥
 यस्योरुशृङ्गे जगतीं स्वनावं
 मनुर्थथाऽऽबध्य ततार दुर्गम् ।
 स अथ नस्त्वाष्ट्रभयाद्गुरन्ता-
 त्नाताऽऽश्रितान् वासिचरोऽपि नूनम् ॥ २३ ॥
 पुरा स्वयम्भूरपि संयमाभ-

स्युदीर्णवातोर्मिरवैः करावे ।
 अेकोऽरविन्द्यात्पतितस्ततार
 तस्माद्भयाद्येन स नोऽस्तु पारः ॥ २४ ॥

य अेक ईशो निजमायया नः
 ससर्ज येनानुसृजाम विश्वम् ।
 वयं न यस्यापि पुरः समीडतः
 पश्याम लिङ्गं पृथगीशमानिनः ॥ २५ ॥

यो नः सपत्नैर्भृशमर्धमानान्
 देवर्षितिर्यङ्मृषु नित्य अेव ।
 कृतावतारस्तनुभिः स्वमायया
 कृत्वाऽऽत्मसात्पाति युगे युगे च ॥ २६ ॥

तमेव देवं वयमात्मदैवतं
 परं प्रधानं पुरुषं विश्वमन्यम् ।
 व्रजाम सर्वे शरणं शरण्यं
 स्वानां स नो धास्यति शं मडात्मा ॥ २७ ॥

श्रीशुक उवाच
 इति तेषां मडाराज सुराणामुपतिष्ठताम् ।
 प्रतीख्यां दिश्यन्मूढाविः शङ्भयङ्कगदाधरः ॥ २८ ॥
 आत्मतुल्यैः षोडशभिर्विना श्रीवत्सकौस्तुभौ ।
 पर्युपासितमुन्निद्रशरदम्बुरुडेक्षणाम् ॥ २९ ॥
 दृष्ट्वा तमवनौ सर्वे ईक्षणाल्लादविकलवाः ।
 दण्डवत्पतिता राजञ्छनैरुत्थाय तुष्टुवुः ॥ ३० ॥

देवा उच्युः
 नमस्ते यज्ञवीर्याय वयसे उत ते नमः ।
 नमस्ते ङ्यस्तयङ्काय नमः सुपुरुडूतये ॥ ३१ ॥
 यत्ते गतीनां तिसृणामीशितुः परमं पदम् ।
 नार्वाचीनो विसर्गस्य धातर्वेदितुमर्हति ॥ ३२ ॥
 ओं नमस्तेऽस्तु भगवन् नारायण
 वासुदेवाऽऽद्विपुरुष मडापुरुष मडानुभाव

परममङ्गल परमकल्याण परमकारुणिक
 केवल जगदाधार लोकैकनाथ सर्वेश्वर
 लक्ष्मीनाथ परमहंसपरिव्राजकैः
 परमेष्वात्मयोगसमाधिना परिभाषित-
 परिस्कृष्टपारमहंस्यधर्मोद्भाटिततमः-
 कपाटद्वारे चित्तेऽपावृत आत्मलोके
 स्वयमुपलब्धनिजसुभानुभवो भवान् ॥ ३३ ॥

दुरवबोधे एव तवायं विहारयोगो
 यदशरणोऽशरीर एदमनवेक्षितास्म-
 त्समवाय आत्मनैवाविद्धिमाज्ञेन
 सगुणमगुणः सृजसि पासि हरसि ॥ ३४ ॥

अथ तत्र भवान् किं दैवदत्तवदित्त
 गुणविसर्गपतितः पारतन्त्र्येण स्वकृत-
 कुशलाकुशलं इलमुपादद्यालोस्विये-
 दात्माराम उपशमशीलः समञ्जसदर्शन
 उदास्त एति उ वाव न विदामः ॥ ३५ ॥

न हि विरोधे उभयं भगवत्यपरिमित-
 गुणगण एश्वरेऽनवगाढ्यमाडात्म्येऽर्वाचीन-
 विकल्पवितर्कविचारप्रमाणाभासकुतर्क-
 शास्त्रकलिलान्तःकरणाश्रयदुरवग्रहवादिनां
 विवादानवसर उपरतसमस्तमायामये
 केवल एवात्ममायामन्तर्धाय को
 न्वर्थो दूर्धट एव भवति स्वरूपद्रयाभावात् ॥ ३६ ॥

समविषममतीनां मतमनुसरसि यथा
 रज्जुभाण्डः सर्पादिधियाम् ॥ ३७ ॥

स एव हि पुनः सर्ववस्तुनि वस्तुस्वरूपः
 सर्वेश्वरः सकलजगत्कारणकारणभूतः
 सर्वप्रत्यगात्मत्वात्सर्वगुणाभासोपलक्षित
 ओङ्क एव पर्यवशेषितः ॥ ३८ ॥

अथ उ वाव तव मडिमामृतससमुद्र-

विप्रुषा सकृदवलीढया स्वमनसि
निष्यन्दमानानवरतसुभेन विस्मारित-
दृष्टश्रुतविषयसुभलेशाभासाः
परमभागवता ऐकान्तिनो भगवति
सर्वभूतप्रियसुलुब्धि सर्वात्मनि नितरां
निरन्तरं निर्वृतमनसः कथमु ल वा अते
मधुमथन पुनः स्वार्थकुशला ह्यात्मप्रिय-
सुलुब्धः साधवस्त्वय्यराणाम्भुजानुसेवां
विसृजन्ति न यत्र पुनरयं संसारपर्यावर्तः ॥ ३८ ॥

त्रिभुवनात्मभवन् त्रिविक्रम त्रिनयन
त्रिलोकमनोहरानुभाव तवैव विभूतयो
दितिजदनुजादयश्चापि तेषामनुपक्रम-
समथोऽयमिति स्वात्ममायया
सुरनरमृगमिश्रितजलयराकृतिभि-
र्यथापराधं दण्डं दण्डधर दधर्थ
अेवमेनमपि भगवन् जडि त्वाष्ट्रमुत
यदि मन्यसे ॥ ४० ॥

अस्माकं तावकानां तव नतानां तत
ततामल तव यरणनलिनयुगलध्याना-
नुभङ्गलुब्धयनिगडानां स्वलिङ्गविवरणोना-
त्मसात्कृतानामनुकम्पानुरञ्जितविशद-
रुचिरशिशिरस्मितावलोकेन विगलित-
मधुरमुभरसामृतकलया यान्तस्ताप-
मनघार्द्धसि शमयितुम् ॥ ४१ ॥

अथ भगवंस्तवास्माभिरभिलजग-
दुत्पत्तिस्थितिलयनिमित्तायमानदिव्य-
मायाविनोदस्य सकलज्जुवनिकायाना-
मन्तर्दृष्टेषु बहिरपि य भ्रष्टमप्रत्यगात्म-
स्वरूपेण प्रधानरूपेण य यथादेशकाल-
देहावस्थानविशेषे तद्गुपादानो-
पलम्भकतयानुभवतः सर्वप्रत्ययसाक्षिणः

आकाशशरीरस्य साक्षात्परब्रह्मणः
परमात्मनः कियानिष्ठ वार्थविशेषो
विज्ञापनीयः स्याद्विष्णुलिङ्गादिभिरिव
छिरण्यरेतसः ॥ ४२ ॥

अत एव स्वयं तद्गुणकल्पयास्माकं
भगवतः परमगुरोस्तव यत्पराशत-
पलाशच्छायां विविधवृजिनसंसार-
परिश्रमोपशमनीमुपसृतानां वयं
यत्कामेनोपसादिताः ॥ ४३ ॥

अथो षष्ठं जडि त्वाष्ट्रं असन्तं भुवनत्रयम् ।
अस्तानि येन नः कृष्णं तेषां स्यस्त्रायुधानि च ॥ ४४ ॥

उंसाय दड्ढनिलयाय निरीक्षकाय
कृष्णाय मृष्टयशसे निरुपकमाय ।
सत्सङ्गत्रायाय भवपाथनिजश्रमास-
वन्ते परीष्टगतये उरये नमस्ते ॥ ४५ ॥

श्रीशुक उवाच
अथैवमीडितो राजन् सादरं त्रिदशैर्दरिः ।
स्वमुपस्थानमाकर्ण्य प्राढ तानभिनन्दितः ॥ ४६ ॥

श्रीभगवानुवाच
प्रीतोऽहं वः सुरश्रेष्ठा मद्गुणस्थानविधया ।
आत्मैश्वर्यस्मृतिः पुंसां भाङ्गिश्चैव यथा मयि ॥ ४७ ॥

किं दुरापं मयि प्रीते तथापि विबुधर्षभाः ।
मय्येकान्तमतिर्नान्यन्मतो वाञ्छति तत्त्ववित् ॥ ४८ ॥

न वेद कृपणः श्रेय आत्मनो गुणवस्तुदृक् ।
तस्य तानिच्छतो यच्छेद्यदि सोऽपि तथाविधः ॥ ४९ ॥

स्वयं निःश्रेयसं विद्वान् न वक्त्यज्ञाय कर्म हि ।
न राति रोगिणोऽपथ्यं वाञ्छतो हि भिषक्तमः ॥ ५० ॥

मधवन् यात भद्रं वो दध्यञ्चमृषिसत्तमम् ।
विद्याप्रतपःसारं गात्रं यायत मा शिरम् ॥ ५१ ॥

સ વા અધિગતો દધ્યઙ્કાશ્ચિભ્યાં બ્રહ્મ નિષ્કલમ્ ।
 યદ્વા અશ્વશિરો નામ તથોરમરતાં વ્યધાત્ ॥ ૫૨ ॥
 દધ્યઙ્કાથર્વણસ્તવણે વર્માભિદં મદાત્મકમ્ ।
 વિશ્વરૂપાય યત્પ્રાદાત્વષ્ટા યત્ત્વમધાસ્તતઃ ॥ ૫૩ ॥
 યુષ્મભ્યં યાચિતોઽશ્ચિભ્યાં ધર્મણોઽગ્ગાનિ દાસ્યતિ ।
 તતસ્તૈરાયુધશ્રેષ્ઠો વિશ્વકર્મવિનિર્મિતઃ ।
 યેન વૃત્તશિરો હર્તા મત્તેજ ઉપબૃહિતઃ ॥ ૫૪ ॥
 તસ્મિન્ વિનિહતે યૂયં તેજોઽસ્ત્રાયુધસમ્પદઃ ।
 ભૂયઃ પ્રાપ્સ્યથ ભદ્રં વો ન હિંસન્તિ ચ મત્પરાન્ ॥ ૫૫ ॥
 ઇતિ શ્રીમદ્ભાગવતે મહાપુરાણે પારમહંસ્યાં
 સંહિતાયાં ષષ્ટસ્કન્ધે નવમોઽધ્યાયઃ ॥ ૯ ॥

॥ ૐ નમો ભગવતે વાસુદેવાય ॥

॥ દશમોઽધ્યાયઃ - ૧૦ ॥

શ્રીશુક ઉવાચ
 ઇન્દ્રમેવં સમાદિશ્ય ભગવાન્ વિશ્વભાવનઃ ।
 પશ્યતામનિમેષાણાં તત્રૈવાન્તર્દધે હરિઃ ॥ ૧ ॥
 તથાભિયાચિતો દેવૈરૃષિરાથર્વણો મહાન્ ।
 મોદમાન ઉવાચેદં પ્રહસન્નિવ ભારત ॥ ૨ ॥
 અપિ વૃન્દારકા યૂયં ન જાનીથ શરીરિણામ્ ।
 સંસ્થાયાં યસ્ત્વભિદ્રોહો દુઃસહશ્ચેતનાપહઃ ॥ ૩ ॥
 જિજીવિષૂણાં જીવાનામાત્મા પ્રેષ્ટ ઇહેષિતઃ ।
 ક ઉત્સહેત તં દાતું ભિક્ષમાણાય વિષ્ણવે ॥ ૪ ॥
 દેવા ઊચુઃ
 હિં નુ તદ્દુસ્ત્યજં બ્રહ્મન્ પુંસાં ભૂતાનુકમ્પિનામ્ ।
 ભવદ્ધિધાનાં મહતાં પુણ્યશ્લોકેઽયકર્મણામ્ ॥ ૫ ॥

न नु स्वार्थपरो लोको न वेद परसङ्कटम् ।
यदि वेद न यायेत नेति नाड यदीश्वरः ॥ ६ ॥

ऋषिरुवाच

धर्मं वः श्रोतुकामेन यूयं मे प्रत्युदाहृताः ।
अेष वः प्रियमात्मानं त्यजन्तं सन्त्यजाम्यहम् ॥ ७ ॥

योऽध्रुवेणात्मना नाथा न धर्मं न यशः पुमान् ।
छेते भूतदयया स शोच्यः स्थावरैरपि ॥ ८ ॥

अेतावानव्ययो धर्मः पुण्यश्चोडैरुपासितः ।
यो भूतशोकलषाभ्यामात्मा शोचति हृष्यति ॥ ९ ॥

अलो दैन्यमलो कष्टं पारक्यैः क्षणभङ्गुरैः ।
यन्नोपकुर्वाद्यस्वार्थैर्मर्त्यैः स्वज्ञातिविग्रहैः ॥ १० ॥

श्रीशुक उवाच

अेवं कृतव्यवसितो दध्यङ्गुलाथर्वणस्तनुम् ।
परे भगवति ब्रह्मण्यमात्मानं सन्नयन् जडौ ॥ ११ ॥

यताक्षासुमनोबुद्धिस्तत्त्वद्गू ध्वस्तबन्धनः ।
आस्थितः परमं योगं न देहं बुबुधे गतम् ॥ १२ ॥

अथेन्द्रो वज्रमुद्यम्य निर्मितं विश्वकर्मणाम् ।
मुनेः शुक्तिभिरुत्सिक्तो भगवत्तेजसान्वितः ॥ १३ ॥

वृत्तो देवगाणैः सर्वैर्गजैन्द्रोपर्यशोभत ।
स्तूयमानो मुनिगाणैस्त्रैलोक्यं लष्यन्निव ॥ १४ ॥

वृत्रमभ्यद्रवच्छनुमसुरानीकयूथपैः ।
पर्यस्तभोजसा राजन् कुब्जो रुद्र एवान्तकम् ॥ १५ ॥

ततः सुराणामसुरै रणः परमदारुणः ।
त्रेतामुभे नर्मदायामभवत्प्रथमे युगे ॥ १६ ॥

रुद्रैर्वसुभिरादित्यैरश्विभ्यां पितृवह्निभिः ।
मरुद्भिरृभुभिः साध्वैर्विश्वेदेवैर्मरुत्पतिम् ॥ १७ ॥

दृष्ट्वा वज्रधरं शङ्कं रोचमानं स्वया श्रिया ।
नामृष्यन्नसुरा राजन् मृधे वृत्रपुरःसराः ॥ १८ ॥

नमुचिः शम्भरोऽनर्वा द्विमूर्धा ऋषभोऽसुरः ।
 उच्यग्रीवः शङ्कुशिरा विप्रचित्तिरयोमुभः ॥ १८ ॥
 पुलोमा वृषपर्वा य प्रडेतिर्होतिरुत्कलः ।
 दैतेया दानवा यक्षा रक्षांसि य सलस्रशः ॥ २० ॥
 सुमालिमालिप्रमुभाः कार्तस्वरपरिच्छदाः ।
 प्रतिषिध्येन्द्रसेनाग्रं मृत्योरपि दुरासदम् ॥ २१ ॥
 अभ्यर्द्यन्नसम्भ्रान्ताः सिंढनादेन दुर्मदाः ।
 गदामिः परिघैर्बाणैः प्रासमुद्ररतोमरैः ॥ २२ ॥
 शूलैः परश्वधैः भृङ्गैः शतघ्नीभिर्भुशुण्डिभिः ।
 सर्वतोऽवाकिरन् शस्त्रैरस्त्रैश्च विबुधर्षभान् ॥ २३ ॥
 न तेऽदृश्यन्त सञ्छन्नाः शरजालैः समन्ततः ।
 पुङ्गवानुपुङ्गवपतितैर्ज्योतीर्षीव नभोधनैः ॥ २४ ॥
 न ते शस्त्रास्त्रवर्षौघा उयासेदुः सुरसैनिकान् ।
 छिन्नाः सिद्धपथे देवैर्लघुदस्तैः सलस्रधा ॥ २५ ॥
 अथ क्षीणास्त्रशस्त्रौघा गिरिशङ्कुगद्गुभोपलैः ।
 अभ्यवर्षन् सुरभलं चिच्छिद्युस्तांश्च पूर्ववत् ॥ २६ ॥
 तानक्षतान् स्वस्तिमतो निशाम्य
 शस्त्रास्त्रपूगैरथ वृत्रनाथाः ।
 द्रुमैर्दृषद्भिर्विधाद्रिशङ्कुगै-
 रविक्षतांस्तत्रसुरिन्द्रसैनिकान् ॥ २७ ॥
 सर्वे प्रयासा अभवन् विमोघाः
 कृताः कृता देवगणेषु दैत्यैः ।
 कृषणानुकूलेषु यथा मलत्सु
 क्षुद्रैः प्रयुक्ता रुशती उक्षवाच्यः ॥ २८ ॥
 ते स्वप्रयासं वितथं निरीक्ष्य
 उरावभक्ता उत्तयुद्धदर्पाः ।
 पलायनायाजिमुपे विसृज्य
 पतिं मनस्ते दधुरात्तसाशः ॥ २९ ॥

वृत्रोऽसुरांस्ताननुगान् मनस्वी
प्रधावतः प्रेक्ष्य बलाप्य येतत् ।
पलायितं प्रेक्ष्य बलं यत्नं
भयेन तीव्रेण विडस्य वीरः ॥ ३० ॥

कालोपपन्नां रुचिरां मनस्विनां
उवाच वाचं पुरुषप्रवीरः ।
डे विप्रचित्ते नमुये पुलोमन्
मयानर्वाञ्छम्बर मे शृणुध्वम् ॥ ३१ ॥

जातस्य मृत्युर्ध्रुव एव सर्वतः
प्रतिक्रिया यस्य न येड क्लृप्ता ।
लोको यशश्चाथ ततो यद्वि ल्यमुं
को नाम मृत्युं न वृणीत युक्तम् ॥ ३२ ॥

द्वौ सम्मताविड मृत्यु दुरापौ
यद्ब्रह्मसन्धारणया जितासुः ।
कलेवरं योगरतो विजड्या-
धदत्राणीर्वीरशयेऽनिवृत्तः ॥ ३३ ॥

एति श्रीमद्भागवते मडापुराणे पारमहंस्यां संछितायां
षष्ठस्कन्धे षड्वत्रासुरयुद्धवर्णनं नाम दशमोऽध्यायः ॥ १० ॥

॥ ॐ नमो भगवते वासुदेवाय ॥

॥ अेकादशोऽध्यायः - ११ ॥

श्रीशुक उवाच
त एव शंसतो धर्म वयः पत्युरयेतसः ।
नैवागृह्णन् भयत्रस्ताः पलायनपरा नृप ॥ १ ॥
विशीर्यभाषां पृतनामासुरीमसुरर्षभः ।
कालानुकूलैस्त्रिदशैः काल्यमानामनाथवत् ॥ २ ॥
दृष्ट्वात्पथत सङ्कुद्ध षडशत्रुरमर्षितः ।

तान् निवार्योऽसा राजन् निर्भर्त्स्येऽमुवाच ७ ॥ ३ ॥

किं व उच्यरितैर्मातुर्धावद्भिः पृष्ठतो हतैः ।

न हि भीतवधः श्लाघ्यो न स्वर्ग्यः शूरमानिनाम् ॥ ४ ॥

यदि वः प्रधने श्रद्धा सारं वा क्षुल्लका हृदि ।

अत्रे तिष्ठत मात्रं मे न येद्ग्राभ्यसुभे स्मृता ॥ ५ ॥

अेवं सुरगणान् कुड्यो भीषयन् वपुषा रिपून् ।

व्यनदत्सुमडाप्राणो येन लोका विथेतसः ॥ ६ ॥

तेन देवगणाः सर्वे वृत्रविस्फोटनेन वै ।

निपेतुर्भूर्छिता भूमौ यथैवाशनिना हताः ॥ ७ ॥

ममर्ह पद्भ्यां सुरसैन्यमातुरं

निमीलिताक्षं रणरङ्गदुर्मदः ।

गां कम्पयन्नुधतशूल ओजसा

नालं वनं यूथपतिर्यथोन्मदः ॥ ८ ॥

विलोक्य तं वज्रधरोऽत्यमर्षितः

स्वशत्रवेऽभिद्रवते मडागदाम् ।

शिक्षेप तामापततीं सुदुःसलां

जत्राह वामेन करेण लीलया ॥ ९ ॥

स छन्द्रशत्रुः कुपितो भृशं तया

मछेन्द्रवाहं गदयोरुविक्रमः ।

जघान कुम्भस्थल उन्नदन् मृधे

तत्कर्म सर्वे समपूजयन् नृप ॥ १० ॥

अैरावतो वृत्रगदाभिमृष्टो

विघूर्णितोऽङ्घ्रिः कुलिशाहतो यथा ।

अपासरद्भिन्नमुग्धः सछेन्द्रो

मुञ्चन्नसृक् समधनुर्भृशार्तः ॥ ११ ॥

न सन्नवाहाय विषण्णयेतसे

प्रायुङ्क्त भूयः स गदां मडात्मा ।

छन्द्रोऽमृतस्यन्दिकराभिमर्श-

वीतव्यथक्षतवाहोऽवतस्थे ॥ १२ ॥

स तं नृपेन्द्राडवकाभ्यया रिपुं
वज्रायुधं आतृडणं विलोडय ।
स्मरंश्च तत्कर्म नृशंसमंडः
शोकेन मोडेन डसन् जगाड ॥ १३ ॥

पुत्र उवाच
दृष्टया भवान् मे समवस्थितो रिपु-
र्यो ब्रह्मडा गुरुडा आतृडा य ।
दृष्टयानृणोऽधाडमसत्तम त्वया
मखूलनिर्भिन्नदृषद्दुदाचिरात् ॥ १४ ॥

यो नोऽग्रजस्यात्माविदो द्विजाते-
गुरोरपापस्य य दीक्षितस्य ।
विश्रुत्य ऋगेन शिरांस्यवृश्च-
त्वशोरिवाकरुणः स्वर्गकामः ॥ १५ ॥

श्रीड्रीदयाडीर्तिभिरुज्जितं त्वां
स्वकर्मणा पुरुषादैश्च गार्धर्मम् ।
कृच्छ्रेण मखूलविभिन्नदेड-
मस्पृष्टवह्निं समदन्ति गुध्राः ॥ १६ ॥

अन्येऽनु ये त्वेड नृशंसमज्ञा
ये ड्युधतास्त्राः प्रडरन्ति मड्यम् ।
तैर्भूतनाथान् सगणान् निशात-
त्रिशूलनिर्भिन्नगर्दैर्यजामि ॥ १७ ॥

अथो डरे मे कुलेशेन वीर
डर्ता प्रमथ्यैव शिरो यदीड ।
तत्रानृणो भूतबलिं विधाय
मनस्विनां पादरजः प्रपत्स्ये ॥ १८ ॥

सुरेश कस्मान्न डिनोषि वज्रं
पुः स्थिते वैरिणि मय्यमोधम् ।
मा संशयिष्ठा न गदेव वज्रः
स्यान्निष्ठुलः कृपणार्थेव याञ्छा ॥ १९ ॥

न-वेष वज्रस्तव शक तेजसा

હરેર્દધીચેસ્તપસા ચ તેજિતઃ ।
તેનૈવ શત્રું જહિ વિષ્ણુચન્નિતો
યતો હરિર્વિજયઃ શ્રીગુણાસ્તતઃ ॥ ૨૦ ॥

અહં સમાધાય મનો યથાડડહ
સહુર્ષણસ્તચ્ચરણારવિન્દે ।
ત્વદ્વજરેહોલુલિતગ્રામ્યપાશો
ગતિં મુનેર્યામ્યપવિહ્વલોકઃ ॥ ૨૧ ॥

પુંસાં કિલૈકાન્તધિયાં સ્વકાનાં
યાઃ સમ્પદો દિવિ ભૂમૌ રસાયામ્ ।
ન રાતિ યદ્દૂષેષ ઉદ્ભ્રેગ આધિ-
ર્મદઃ કલિર્વ્યસનં સમ્પ્રયાસઃ ॥ ૨૨ ॥

ત્રૈવર્ગિકાયાસવિઘાતમસ્મ-
ત્પતિર્વિધત્તે પુરુષસ્ય શક્ર ।
તતોડનુમેયો ભગવત્પ્રસાદો
યો દુર્લભોડકિઞ્ચનગોચરોડન્ચૈઃ ॥ ૨૩ ॥

અહં હરે તવ પાદૈકમૂલ-
દાસાનુદાસો ભવિતાસ્મિ ભૂયઃ ।
મનઃ સ્મરેતાસુપતેર્ગુણાસ્તે
ગૃણીત વાક્કર્મ કરોતુ કાયઃ ॥ ૨૪ ॥

ન નાકપૃષ્ઠં ન ચ પારમેષ્ઠ્યં
ન સાર્વભૌમં ન રસાધિપત્યમ્ ।
ન યોગસિદ્ધીરપુનર્ભવં વા
સમઞ્જસ ત્વા વિરહચ્ચ કાઙ્ગે ॥ ૨૫ ॥

અજાતપક્ષા ઇવ માતરં ખગાઃ
સ્તન્યં યથા વત્સતરાઃ ક્ષુધાર્તાઃ ।
પ્રિયં પ્રિયેવ વ્યુષિતં વિષણ્ણા
મનોડરવિન્દાક્ષ દિદૃક્ષતે ત્વામ્ ॥ ૨૬ ॥

મમોત્તમશ્લોકજનેષુ સખ્યં
સંસારચક્રે ભ્રમતઃ સ્વકર્મભિઃ ।
ત્વન્માયયાડડત્માડડત્મજદારગેહે-

ध्वासक्तचित्तस्य न नाथ भूयात् ॥ २७ ॥
 एति श्रीमद्भागवते मडापुराणे पारमहंस्यां संछितायां
 षष्ठस्कन्धे वृत्रस्य छन्दोपदेशो नामैकादशोऽध्यायः ॥ ११ ॥

॥ ॐ नमो भगवते वासुदेवाय ॥

॥ द्वादशोऽध्यायः ॥

ऋषिरुवाच
 अेवं जिडासुर्नृप देडमाजौ
 मृत्युं वरं विजयान्मन्यमानः ।
 शूलं प्रगृह्याभ्यपतत्सुरेन्द्रं
 यथा मडापुरुषं कैटभोऽप्यु ॥ १ ॥
 ततो युगान्ताग्निःकठोरजिह्व-
 माविध्य शूलं तरसासुरेन्द्रः ।
 क्षिप्त्वा मडेन्द्राय विनद्य वीरो
 डतोऽसि पापेति रुषा जगाद ॥ २ ॥
 भ आपतत्तद्वियलदृग्रडोल्कव-
 त्रिरीक्ष्य दृष्ट्रेक्ष्यमजातविक्रवः ।
 वज्रेण वज्ज शतपर्वाणस्त्रिन-
 द्भुजं य तस्थोरगराजभोगम् ॥ ३ ॥
 छिन्नैकबाहुः परिघेण वृत्रः
 संरब्ध आसाद्य गृहीतवज्रम् ।
 डनौ तताडेन्द्रमथामरेभं
 वज्रं य डस्तात्र्यपतन्मघोनः ॥ ४ ॥
 वृत्रस्य कर्मातिमडाद्भुतं तत्
 सुरासुराश्चारणसिद्धसङ्घाः ।
 अपूजयंस्तत्पुरुडुतसङ्घटं
 निरीक्ष्य डा डेति वियुङ्कुशुर्भृशम् ॥ ५ ॥

ઇન્દ્રો ન વજ્રં જગૃહે વિલજ્જિત-
શ્ચ્યુતં સ્વહસ્તાદરિસન્નિધૌ પુનઃ ।
તમાહ વૃત્તો હર આત્તવજ્રો
જહિ સ્વશન્નું ન વિષાદકાલઃ ॥ ૬ ॥

યુયુત્સતાં કુન્નચિદાતતાયિનાં
જયઃ સદૈકત્ર ન વૈ પરાત્મનામ્ ।
વિનૈકમુત્પત્તિલયસ્થિતીશ્ચરં
સર્વજ્ઞમાદ્યં પુરુષં સનાતનમ્ ॥ ૭ ॥

લોકાઃ સપાલા યસ્યેમે શ્વસન્તિ વિવશા વશે ।
દ્વિજા ઇવ શિયા બદ્ધાઃ સ કાલ ઇહ કારણમ્ ॥ ૮ ॥

ઓજઃ સહો બલં પ્રાણમમૃતં મૃત્યુમેવ ચ ।
તમજ્ઞાય જનો હેતુમાત્માનં મન્યતે જડમ્ ॥ ૯ ॥

યથા દારુમયી નારી યથા યન્નમયો મુગઃ ।
એવં ભૂતાનિ મઘવન્નીશતન્નાણિ વિદ્ધિ ભોઃ ॥ ૧૦ ॥

પુરુષઃ પ્રકૃતિર્વ્યક્તમાત્મા ભૂતેન્દ્રિયાશયાઃ ।
શક્નુવન્ત્યસ્ય સર્ગાદૌ ન વિના યદનુગ્રહાત્ ॥ ૧૧ ॥

અવિદ્વાનેવમાત્માનં મન્યતેડનીશમીશ્ચરમ્ ।
ભૂતૈઃ સૃજતિ ભૂતાનિ ગ્રસતે તાનિ તૈઃ સ્વયમ્ ॥ ૧૨ ॥

આયુઃ શ્રીઃ કીર્તિરૈશ્વર્યમાશિષઃ પુરુષસ્ય યાઃ ।
ભવન્ત્યેવ હિ તત્કાલે યથાનિચ્છોર્વિપર્યયાઃ ॥ ૧૩ ॥

તસ્માદકીર્તિયશસોર્જયાપજયયોરપિ ।
સમઃ સ્યાત્સુખદુઃખાભ્યાં મૃત્યુજીવિતયોસ્તથા ॥ ૧૪ ॥

સત્ત્વં રજસ્તમ ઇતિ પ્રકૃતેર્નાત્મનો ગુણાઃ ।
તત્ર સાક્ષિણામાત્માનં યો વેદ ન સ બધ્યતે ॥ ૧૫ ॥

પશ્ય માં નિર્જિતં શક વૃક્ષણાયુધભુજં મૃઘે ।
ઘટમાનં યથાશક્તિ તવ પ્રાણજિહીર્ષયા ॥ ૧૬ ॥

પ્રાણગ્લહોડયં સમર ઇષ્વક્ષો વાહનાસનઃ ।
અત્ર ન જ્ઞાયતેડમુષ્ય જયોડમુષ્ય પરાજયઃ ॥ ૧૭ ॥

श्रीशुक उवाच

धन्द्रो वृत्रवधः श्रुत्वा गतालीकमपूजयत् ।
गुह्यीतवजः प्रहसंस्तमाल गतविस्मयः ॥ १८ ॥

धन्द्र उवाच

अहो दानव सिद्धोऽसि यस्य ते मतिरीदृशी ।
भक्तः सर्वात्मनाऽऽत्मानं सुहृदं जगदीश्वरम् ॥ १९ ॥

भवानतार्थान्मायां वै वैष्णवीं जनमोहिनीम् ।
यद्विधायामसुरं भावं मलापुरुषतां गतः ॥ २० ॥

अल्पिदं मलदाश्वर्यं यद्रजःप्रकृतेस्तव ।
वासुदेवे भगवति सत्त्वात्मनि दृढा मतिः ॥ २१ ॥

यस्य भक्तिर्भगवति हरौ निःश्रेयसेश्वरे ।
विक्रीऽतोऽमृताम्भोधौ किं क्षुद्रैः पातकोदकैः ॥ २२ ॥

श्रीशुक उवाच

एति भ्रुवाणावन्धोन्धं धर्मजिज्ञासया नृप ।
युयुधाते मलावीर्याविन्द्रवृत्रौ युधाम्पती ॥ २३ ॥

आविध्य परिधं वृत्रः काष्णायसमस्मिन्मः ।
धन्द्राय प्राडिणोद्धोरं वामहस्तेन मारिष ॥ २४ ॥

स तु वृत्रस्य परिधं करं च करभोपमम् ।
चिच्छेद युगपद्देवो वज्रेण शतपर्वणा ॥ २५ ॥

दोर्भ्यामुत्कृत्तमूलाभ्यां बभौ रक्तस्रवोऽसुरः ।
छिन्नपक्षो यथा गोत्रः पादृभ्रष्टो वज्जिणा उतः ॥ २६ ॥

कृत्वाधरां उनुं भूमौ दैत्यो दिव्युत्तरां उनुम् ।
नभोगम्भीरवकुत्रेण वेलिडोल्लाणजिह्वया ॥ २७ ॥

दंष्ट्राभिः कालकल्पाभिर्गसान्निव जगत्त्रयम् ।
अतिमात्रमलाकाय आक्षिपंस्तरसा गिरीन् ॥ २८ ॥

गिरिराट् पादयारीव पद्भ्यां निर्जरयन् महीम् ।
जग्रास स समासाधे वज्जिणं सलवाहनम् ॥ २९ ॥

मलाप्राणो मलावीर्यो मलासर्प एव द्विपम् ।

वृत्रग्रस्तं तमालक्ष्य सप्रजपतयः सुराः ।
 डा कष्टमिति निर्विण्णश्चुकुशुः समदर्षयः ॥ ३० ॥
 निगीर्णोऽप्यसुरेन्द्रेण न ममारोदरं गतः ।
 मडापुरुषसन्नद्धो योगमायाबलेन य ॥ ३१ ॥
 भित्त्वा वज्रेण तत्कुक्षिं निष्कम्य बलमिद्विभुः ।
 उच्यकर्त शिरः शत्रोर्गिरिशङ्कामिवौजसा ॥ ३२ ॥
 वजस्तु तत्कन्धरमाशुवेगः
 कृन्तन् समन्तात्परिवर्तमानः ।
 न्यपातयत्तावदुर्गणैर्न
 यो ज्योतिषामयने वार्त्रुत्ये ॥ ३३ ॥
 तदा य भे द्दुन्दुभयो विनेदु-
 र्गन्धर्वसिद्धाः समदर्षिसङ्घाः ।
 वार्त्रुघ्नलिङ्गैस्तमभिष्टुवान्ना
 मन्त्रैर्मुदा कुसुमैरभ्यवर्षन् ॥ ३४ ॥
 वृत्रस्य देवान्निष्कान्तमात्मज्योतिररिन्दम ।
 पश्यतां सर्वलोकानामलोकं समपद्यत ॥ ३५ ॥
 एति श्रीमद्भागवते मडापुराणे पारमहंस्थां संहितायां
 षष्ठस्कन्धे वृत्रवधो नाम द्वादशोऽध्यायः ॥ १२ ॥

॥ ॐ नमो भगवते वासुदेवाय ॥

॥ त्रयोदशोऽध्यायः - १३ ॥

श्रीशुक उवाच
 वृत्रे हते त्रयो लोका विना शङ्केण भूरिद ।
 सपावा ह्यभवन् सद्यो विज्वरा निर्वृतेन्द्रियाः ॥ १ ॥
 देवर्षिपितृभूतानि दैत्या देवानुगाः स्वयम् ।
 प्रतिजग्मुः स्वधिषण्यानि ब्रह्मेशेन्द्राद्यस्ततः ॥ २ ॥

राजोवाय

धन्द्रस्थानिवृतेर्लेतुं श्रोतुमिच्छामि भो मुने ।
येनासन् सुप्निनो देवा उर्रेर्दुःखं कुतोऽभवत् ॥ ३ ॥

श्रीशुक उवाच

वृत्रविद्धमसंवित्राः सर्वे देवाः सदर्षिभिः ।
तद्द्रघायार्थयन्निन्द्रं नैच्छद्भीतो बृहद्द्रघात् ॥ ४ ॥

धन्द्र उवाच

स्त्रीभूजलद्भूमैरेनो विश्वरूपवधोद्भवम् ।
विभक्तमनुगृह्णद्भिर्वृत्रहत्यां क्व माज्ज्युतम् ॥ ५ ॥

श्रीशुक उवाच

ऋषयस्तदुपाकर्ण्य मलेन्द्रमिदमब्रुवन् ।
याजयिष्याम तद्रं ते उयमेधेन मा स्म तैः ॥ ६ ॥

उयमेधेन पुरुषं परमात्मानमीश्वरम् ।
धञ्चू नारायणं देवं मोक्षयसेऽपि जगद्द्रघात् ॥ ७ ॥

ब्रह्मला पितृला गोघ्नो मातृलाऽऽचार्यलाघवान् ।
श्राद्धः पुल्कसको वापि शुद्ध्यैरन् यस्य कीर्तनात् ॥ ८ ॥

तमश्वमेधेन मलामधेन

श्रद्धान्वितोऽस्माभिरनुष्ठितेन ।

हत्वापि सब्रह्मचरार्यरं त्वं

न लिप्यसे किं भवनिग्रहोऽण ॥ ९ ॥

श्रीशुक उवाच

अेवं सञ्चोदितो विप्रैर्मरुत्वानहनद्रिपुम् ।
ब्रह्महत्यां हते तस्मिन्नाससाध वृषाकपिम् ॥ १० ॥

तयेन्द्रः स्मासहत्तापं निर्वृतिर्नामुमाविशत् ।
द्रीमन्तं वाच्यतां प्राप्तं सुभयन्त्यपि नो गुणाः ॥ ११ ॥

तां ददृशानुधावन्तीं यावुजालीमिव रुपिणीम् ।
जरया वेपमानाङ्गीं यक्ष्मग्रस्तामसृक्ष्यताम् ॥ १२ ॥

विकीर्यं पलितान् केशांस्तिस्रं तिष्ठेति भाषिणीम् ।
मीनगन्धस्युगन्धेन कुर्वती मार्गदूषणाम् ॥ १३ ॥

नभो गतो दिशः सर्वाः सलस्राक्षो विशाम्पते ।
प्रागुदीचीं दिशं तूर्णं प्रविष्टो नृप मानसम् ॥ १४ ॥

स आवसत्युष्करनालतन्तू-
नलब्धभोगो यद्विडाग्निदूतः ।
वर्षाणि साडस्रमलक्षितोऽन्तः
स चिन्तयन् ब्रह्मवधाद्धिमोक्षम् ॥ १५ ॥

तावन्निष्ठाकं नलुषः शशास
विधातपोयोगबलानुभावः ।
स सम्पदैश्वर्यमदान्धबुद्धि-
नीतस्तिरश्चां गतिमिन्द्रपत्न्या ॥ १६ ॥

ततो गतो ब्रह्मगिरोपलुत
ऋतम्भरध्याननिवारिताघः ।
पापस्तु दिग्देवतया उत्तौजा-
स्तं नाभ्यभूद्वितं विष्णुपत्न्या ॥ १७ ॥

तं य ब्रह्मर्षयोऽभ्येत्य उयमेधेन भारत ।
यथावदीक्षयाञ्चङ्कुः पुरुषाराधनेन उ ॥ १८ ॥

अथेज्यमाने पुरुषे सर्वदेवमयात्मनि ।
अश्वमेधे महेन्द्रेण वितते ब्रह्मवादिभिः ॥ १९ ॥

स वै त्वाष्ट्रवधो भूयानपि पापयथो नृप ।
नीतस्तेनैव शून्याय नीडार एव भानुना ॥ २० ॥

स वाञ्छिमेधेन यथोदितेन
वितायमानेन मरीचिमिश्रैः ।
एष्ट्वाधियज्ञं पुरुषं पुराण-
मिन्द्रो मडानास विधूतपापः ॥ २१ ॥

एदं मडाप्यानमशेषपाप्मनां
प्रक्षालनं तीर्थपटानुडीर्तनम् ।
भक्त्युच्छ्रयं भक्तजनानुवर्णनं
महेन्द्रमोक्षं विजयं मरुत्वतः ॥ २२ ॥

पठेयुराप्यानमिदं सदा बुधाः
 शृण्वन्त्यथो पर्वणि पर्वणीन्द्रियम् ।
 धन्यं यशस्यं निष्पिलाघमोयनं
 रिपुञ्जयं स्वस्त्ययनं तथायुषम् ॥ २३ ॥

एति श्रीमद्भागवते मडापुराणे पारमडस्यां संखितायां
 षष्ठस्कन्धे ँन्द्रविजये त्रयोदशोऽध्यायः ॥ १३ ॥

॥ ॐ नमो भगवते वासुदेवाय ॥

॥ यतुर्दशोऽध्यायः - १४ ॥

परीक्षिदुवाय

रजस्तमःस्वभावस्य ब्रह्मन् वृत्रस्य पाप्मनः ।
 नारायणे भगवति कथमासीद्दृढा मतिः ॥ १ ॥

देवानां शुद्धसत्वानामृषीणां यामवात्मनाम् ।
 भक्तिर्मुकुन्दचरणे न प्रायेणोपजायते ॥ २ ॥

रजोभिः समसङ्ख्याताः पार्थिवैरिड जन्तवः ।
 तेषां ये डेयनेडन्ते श्रेयो वै मनुजादयः ॥ ३ ॥

प्रायो मुमुक्षवस्तेषां डेयनैव द्विजोत्तम ।
 मुमुक्षूणां सडस्रेषु कश्चिन्मुच्येत सिध्यति ॥ ४ ॥

मुक्तानामपि सिद्धानां नारायणपरायणः ।
 सुदुर्लभः प्रशान्तात्मा कोटिष्वपि मडामुने ॥ ५ ॥

वृत्रस्तु स कथं पापः सर्वलोकोपतापनः ।
 एत्थं दृढमतिः कृषण आसीत्सङ्ग्राम उल्लखे ॥ ६ ॥

अत्र नः संशयो भूयाञ्छ्रोतुं कौतूहलं प्रभो ।
 यः पौरुषेण समरे सडस्राक्षमतोषयत् ॥ ७ ॥

सूत उवाय

परीक्षितोऽथ सम्प्रश्नं भगवान् बादरायणिः ।

निशम्य श्रद्धानस्य प्रतिनन्द्य वयोऽब्रवीत् ॥ ८ ॥

श्रीशुक उवाच

शृणुष्ववहितो राजन्नितिहासमिमं यथा ।

श्रुतं द्वैपायनमुष्मान्नारदाद्देवलादपि ॥ ९ ॥

आसीद्वाजा सार्वभौमः शूरसेनेषु वै नृप ।

चित्रकेतुरिति ज्ञातो यस्यासीत्कामधुऽमडी ॥ १० ॥

तस्य भार्यासहस्राणां सहस्राणि दशाभवन् ।

सान्तानिकश्चापि नृपो न वेत्ते तासु सन्ततिम् ॥ ११ ॥

रूपौदार्यवयोजन्मविद्यैश्वर्यश्रियादितिः ।

सम्पन्नस्य गुणैः सर्वैश्चिन्ता वन्ध्यापतेरभूत् ॥ १२ ॥

न तस्य सम्पदः सर्वा मच्छिष्यो वामलोचनाः ।

सार्वभौमस्य भूश्रेयमभवन् प्रीतिहेतवः ॥ १३ ॥

तस्यैकदा तु भवनमङ्गिरा भगवान् ऋषिः ।

लोकाननुयरन्नेतानुपागच्छधृष्टयथा ॥ १४ ॥

तं पूजयित्वा विधिवत्प्रत्युत्थानार्हाण्यदितिः ।

कृतातिथ्यमुपासीदत्सुष्पासीनं समाहितः ॥ १५ ॥

मदर्षिस्तमुपासीनं प्रश्रयावनतं क्षितौ ।

प्रतिपूज्य मહाराज समाभाष्येदमब्रवीत् ॥ १६ ॥

अङ्गिरा उवाच

अपि तेऽनामयं स्वस्ति प्रकृतीनां तथाऽऽत्मनः ।

यथा प्रकृतिभिर्गुणैः पुमान् राजापि सप्तभिः ॥ १७ ॥

आत्मानं प्रकृतिष्वह्ना निधाय श्रेय आप्नुयात् ।

राज्ञा तथा प्रकृतयो नरदेवाहिताधयः ॥ १८ ॥

अपि दाराः प्रजामात्या भृत्याः श्रेण्योऽथ मन्त्रिणः ।

पौरा जनपदा भूपा आत्मजा वशवर्तिनः ॥ १९ ॥

यस्यात्मानुवशश्चेत्स्यात्सर्वे तद्गशागा एव ।

लोकैः सपाला यच्छन्ति सर्वे बलिमतन्द्रिताः ॥ २० ॥

आत्मनः प्रीयते नात्मा परतः स्वत एव वा ।

लक्षयेऽलब्धकामं त्वां चिन्तया शबलं मुपमम् ॥ २१ ॥

अेवं विकल्पितो राजन् विदुषा मुनिनापि सः ।

प्रश्रयावनतोऽभ्याह प्रजाकामस्ततो मुनिम् ॥ २२ ॥

चित्रकेतुरुवाच

भगवन् किं न विदितं तपोज्ञानसमाधिभिः ।

योगिनां ध्वस्तपापानां बहिरन्तः शरीरिषु ॥ २३ ॥

तथापि पृच्छतो ब्रूयां ब्रह्मन्नात्मनि चिन्तितम् ।

भवतो विदुषश्चापि योदितस्त्वदनुज्ञया ॥ २४ ॥

लोकपालैरपि प्रार्थ्याः साम्राज्यैश्वर्यसम्पदः ।

न नन्दयन्त्यप्रजं मां क्षुत्तृकाममिवापरे ॥ २५ ॥

ततः पाहि मडाभाग पूर्वेः सल गतं तमः ।

यथा तरेम द्रुस्तारं प्रजया तद्विधेहि नः ॥ २६ ॥

श्रीशुक उवाच

धृत्यर्थितः स भगवान् इपालुर्ब्रह्मणः सुतः ।

श्रपयित्वा यरुं त्वाष्ट्रं त्वष्टारमयजद्विभुः ॥ २७ ॥

जयेष्ठा श्रेष्ठा य या राज्ञो मडिषीणां य त्भारत ।

नाम्ना कृतधुतिस्तस्यै यज्ञोच्छिष्टमदाद्द्विजः ॥ २८ ॥

अथाह नृपतिं राजन् भवितैकस्तवात्मजः ।

डर्षशोकप्रदस्तुभ्यमिति ब्रह्मसुतो ययौ ॥ २९ ॥

सापि तत्प्राशनादेव चित्रकेतोरधारयत् ।

गर्भं कृतधुतिर्देवी कृत्तिकाग्रेरिवात्मजम् ॥ ३० ॥

तस्या अनुदिनं गर्भः शुक्लपक्षे धवोऽपः ।

ववृधे शूरसेनेशतेजसा शनडैर्नृप ॥ ३१ ॥

अथ काल उपावृत्ते कुमारः समजायत ।

जनयन् शूरसेनानां शृण्वतां परमां मुदम् ॥ ३२ ॥

दृष्टो राजा कुमारस्य स्नातः शुचिरलङ्कृतः ।

वाचयित्वाऽऽशिषो विप्रैः कारयामास जातकम् ॥ ३३ ॥

तेभ्यो डिरेण्यं रजतं वासांस्याभरणानि य ।

ग्रामान् उथान् गजान् प्रादाद्धेनूनामर्बुदानि षट् ॥ ३४ ॥

ववर्ष काममन्थेषां पर्जन्यं षव देहिनाम् ।

धन्यं यशस्यमायुष्यं कुमारस्य मलामनाः ॥ ३५ ॥

कृच्छ्रलब्धेऽथ राजर्षेस्तनयेऽनुदिनं पितुः ।

यथा निःस्वस्य कृच्छ्रामे धने स्नेहोऽन्ववर्धत ॥ ३६ ॥

मातुस्त्वतितरां पुत्रे स्नेहो मोहसमुद्भवः ।

कृतधृतेः सपत्नीनां प्रजाकामश्वरोऽभवत् ॥ ३७ ॥

चित्रकेतोरतिप्रीतिर्यथा दारे प्रजावति ।

न तथा-येषु सञ्जज्ञे बालं लालयतोऽन्वडम् ॥ ३८ ॥

ताः पर्यतप्यन्नात्मानं गर्हयन्त्योऽव्यसूयया ।

आनपत्येन दुःभेन राज्ञोऽनादरेण च ॥ ३९ ॥

धिगप्रजा स्त्रियं पापां पत्युश्चागृहसम्मताम् ।

सुप्रजाभिः सपत्नीभिर्दासीमिव तिरस्कृताम् ॥ ४० ॥

दासीनां को नु सन्तापः स्वामिनः परिथर्यथा ।

अभीक्ष्णं लब्धमानानां दास्या दासीव दुर्भगाः ॥ ४१ ॥

अवे सन्धुयमानानां सपत्याः पुत्रसम्पदा ।

राज्ञोऽसम्मतवृत्तीनां विद्वेषो बलवान्भूत् ॥ ४२ ॥

विद्वेषनष्टमतयः स्त्रियो दारुण्येतसः ।

गरं ददुः कुमाराय दुर्भर्षा नृपतिं प्रति ॥ ४३ ॥

कृतधृतिरजानन्ती सपत्नीनामघं भडत् ।

सुम अवेति सञ्चिन्त्य निरीक्ष्य व्यथरद्रूढे ॥ ४४ ॥

शयानं सुचिरं बालमुपधार्य मनीषिणी ।

पुत्रमानय मे भद्रे षति धात्रीमयोदयत् ॥ ४५ ॥

सा शयानमुपप्रणय दृष्ट्वा योत्तारलोचनम् ।

प्राणैन्द्रियात्मिस्त्यक्तं उतास्मीत्यपतद्भुवि ॥ ४६ ॥

तस्यास्तदाकर्ण्य भृशातुरं स्वरं

घ्नन्त्याः कराभ्यामुर उच्यकैरपि ।

प्रविश्य राज्ञी त्वरयाऽऽत्मजान्तिर्कं

ददर्श बालं सडसा मृतं सुतम् ॥ ४७ ॥

पपात भूमौ परिवृद्धया शुच्या
मुमोड विभ्रष्टशिरोरुडाम्भरः ॥ ४८ ॥

ततो नृपान्तःपुरवर्तिनो जना
नराश्च नार्यश्च निशम्य रोदनम् ।
आगत्य तुल्यव्यसनाः सुदुःखिता-
स्ताश्च व्यलीकं रुरुदुः कृतागसः ॥ ४९ ॥

श्रुत्वा मृतं पुत्रमलक्षितान्तकं
विनष्टदृष्टिः प्रपतन् स्मलन् पथि ।
स्नेहानुबन्धैधितया शुच्या भृशं
विमूर्च्छितोऽनुप्रकृतिर्द्विजैर्वृतः ॥ ५० ॥

पपात बालस्य स पादमूले
मृतस्य विस्रस्तशिरोरुडाम्भरः ।
दीर्घं श्वसन् बाष्पकलोपरोधतो
निरुद्धकण्ठो न शशाक भाषितुम् ॥ ५१ ॥

पतिं निरीक्ष्योरुशुचार्षितं तदा
मृतं य बालं सुतमेकसन्ततिम् ।
जनस्य राज्ञी प्रकृतेश्च लृङ्गुं
सती दधाना विललाप चित्रधा ॥ ५२ ॥

स्तनद्वयं कुडुमगन्धमण्डितं
निषिञ्चती साञ्जनबाष्पबिन्दुभिः ।
विकीर्य केशान् विगलत्स्रजः सुतं
शुशोय चित्रं कुररीव सुस्वरम् ॥ ५३ ॥

अडो विधातस्त्वमतीव बालिशो
यस्त्वात्मसृष्ट्यप्रतिरूपमीडसे ।
परे नु ज्वल्यपरस्य या मृति-
र्विपर्ययश्चेत्त्वमसि ध्रुवः परः ॥ ५४ ॥

न छि क्मश्चेद्विड मृत्युजन्मनोः
शरीरिणामस्तु तदात्मकर्मभिः ।

यः स्नेहपाशो निजसर्गवृद्धये
स्वयं कृतस्ते तमिमं विवृशसि ॥ ५५ ॥

त्वं तात नार्हसि य मां कृपणामनाथां
त्यक्तुं विचक्ष्व पितरं तव शोकतप्तम् ।
अञ्जस्तरेम भवताप्रजदृस्तरं यद्-
ध्वान्तं न याख्यकरुणेन यमेन दूरम् ॥ ५६ ॥

उत्तिष्ठ तात त धमे शिशवो वयस्या-
स्त्वामाह्वयन्ति नृपनन्दन संविहर्तुम् ।
सुमश्चिरं ल्यशनया य भवान् परीतो
भुङ्क्ष्व स्तनं पिब शुच्यो हर नः स्वकानाम् ॥ ५७ ॥

नाडं तनूज दृष्टो हतमङ्गला ते
मुग्धस्मितं मुदितवीक्षणमाननाब्जम् ।
किं वा गतोऽस्यपुनरन्वयमन्यलोकं
नीतोऽवृणो न शृणोमि कला गिरस्ते ॥ ५८ ॥

श्रीशुक उवाच
विलपन्त्या मृतं पुत्रमिति चित्रविलापनैः ।
चित्रकेतुर्भृशं तप्तो मुक्तकण्ठो रुरोह उ ॥ ५९ ॥

तयोर्विलपतोः सर्वे दम्पत्योस्तदनुव्रताः ।
रुरुदुः स्म नरा नार्यः सर्वमासीद्येत्तनम् ॥ ६० ॥

अेवं कश्मलमापन्नं नष्टसंज्ञमनायकम् ।
ज्ञात्वाङ्गिरा नाम मुनिराजगाम सनारदः ॥ ६१ ॥

एति श्रीमद्भागवते महापुराणे पारमहंस्यां संहितायां
षष्ठस्कन्धे चित्रकेतुविलापो नाम चतुर्दशोऽध्यायः ॥ १४ ॥

॥ ॐ नमो भगवते वासुदेवाय ॥

॥ पञ्चदशोऽध्यायः - १५ ॥

श्रीशुक उवाच

उच्यतुर्मृतकोपान्ते पतितं मृतकोपमम् ।
 शोकाभिभूतं राजानं भोधयन्तौ सद्गुक्तिभिः ॥ १ ॥
 कोऽयं स्यात्तव राजेन्द्र भवान् यमनुशोचति ।
 त्वं यास्य कतमः सृष्टौ पुरेदानीमतः परम् ॥ २ ॥
 यथा प्रयान्ति संयान्ति स्रोतोवेगेन वालुकाः ।
 संयुज्यन्ते विद्युज्यन्ते तथा कालेन देहिनः ॥ ३ ॥
 यथा धानासु वै धाना भवन्ति न भवन्ति य ।
 अेवं भूतेषु भूतानि योदितानीशमायया ॥ ४ ॥
 वयं य त्वं य ये येमे तुल्यकालाश्चराचराः ।
 जन्ममृत्योर्यथा पश्चात्प्राङ् नैवमधुनापि भोः ॥ ५ ॥
 भूतैर्भूतानि भूतेशः सृजत्यवति उत्त्यजः ।
 आत्मसृष्टैरस्वतन्त्रैरनपेक्षोऽपि बालवत् ॥ ६ ॥
 देहेन देहिनो राजन् देहाद्देहोऽभिजायते ।
 बीजादेव यथा बीजं देज्यर्थं एव शाश्वतः ॥ ७ ॥
 देहदेहिबिभागोऽयमविवेककृतः पुरा ।
 जातिव्यक्तिविभागोऽयं यथा वस्तुनि कल्पितः ॥ ८ ॥

श्रीशुक उवाच

अेवमाश्वासितो राजा शिखरेतुर्द्विजोक्तिभिः ।
 प्रमृज्य पाणिना वङ्गमाधिभ्वानमभाषत ॥ ९ ॥

राजोवाच

कौ युवां ज्ञानसम्पन्नौ मलिष्ठौ य महीयसाम् ।
 अवधूतेन वेषेण गूढाविड समागतौ ॥ १० ॥
 यरन्ति ह्यवनौ कामं ब्राह्मणा भगवत्प्रियाः ।
 मादृशां ग्राम्यबुद्धीनां भोघायोन्मत्तविद्गिनः ॥ ११ ॥
 कुमारो नारद ऋभुरङ्गिरा देवलोऽसितः ।
 अपान्तरतमो व्यासो मार्कण्डेयोऽथ गौतमः ॥ १२ ॥

वसिष्ठो भगवान् रामः कपिलो बाह्यरायणिः ।
दुर्वासा याज्ञवल्क्यश्च जातूकर्णस्तथारुणिः ॥ १३ ॥

रोमशश्चयवनो दत्त आसुरिः सपतञ्जलिः ।
ऋषिर्वेदशिरा बोध्यः मुनिः पञ्चशिरास्तथा ॥ १४ ॥

डिरण्यनाभः कौसल्यः श्रुतदेव ऋतध्वजः ।
अते परे य सिद्धेशाश्चरन्ति ज्ञानधेतवः ॥ १५ ॥

तस्माद्भुवां ग्राम्यपशोर्मम भूढधियः प्रभू ।
अन्धे तमसि मग्नस्य ज्ञानदीप उदीर्यताम् ॥ १६ ॥

अङ्गिरा उवाच
अहं ते पुत्रकामस्य पुत्रदोऽस्यङ्गिरा नृप ।
अेष ब्रह्मसुतः साक्षात्त्रारदो भगवान् ऋषिः ॥ १७ ॥

धत्थं त्वां पुत्रशोकेन मग्नं तमसि द्रुस्तरे ।
अतदर्हमनुस्मृत्य मडापुरुषगोचरम् ॥ १८ ॥

अनुग्रहाय भवतः प्राप्तावावामिह प्रभो ।
ब्रह्मण्यो भगवद्भक्तो नावसीदितुमर्हति ॥ १९ ॥

तद्वै ते परं ज्ञानं ददामि गृहमागतः ।
ज्ञात्वान्याभिनिवेशं ते पुत्रमेव ददावहम् ॥ २० ॥

अधुना पुत्रिणां तापो भवतैवानुभूयते ।
अवे दारा गृहा रायो विविधैश्वर्यसम्पदः ॥ २१ ॥

शब्दाद्यश्च विषयाश्चला राजयविभूतयः ।
मडी राजयं बलं कोशो भृत्यामात्यसुलृज्जनाः ॥ २२ ॥

सर्वेऽपि शूरसेनेमे शोकमोहभयार्तिदाः ।
गन्धर्वनगरप्रभ्याः स्वप्रमायामनोरथाः ॥ २३ ॥

दृश्यमाना विनार्थेन न दृश्यन्ते मनोभवाः ।
कर्मभिर्ध्यायतो नानाकर्माणि मनसोऽभवन् ॥ २४ ॥

अयं हि देहिनो देहो द्रव्यज्ञानडियात्मकः ।
देहिनो विविधकलेशसन्तापकृद्गुदाहृतः ॥ २५ ॥

तस्मात्स्वस्थेन मनसा विमृश्य गतिमात्मनः ।

द्वैते ध्रुवार्थविश्रम्भं त्यजोपशममाविश ॥ २६ ॥

नारद उवाच

येतां मन्त्रोपनिषदं प्रतीच्छ प्रयतो मम ।

यां धारयन् सप्तरात्राद्द्रष्टा सङ्घर्षां प्रभुम् ॥ २७ ॥

यत्पादमूलमुपसृत्य नरेन्द्र पूर्वे

शर्वादयो भ्रममिमं द्वितयं विसृज्य ।

सद्यस्तदीयमतुलानधिकं मलित्वं

प्रापूर्भवानपि परं न चिराद्दुपैति ॥ २८ ॥

एति श्रीमद्भागवते महापुराणे पारमहंस्यां संहितायां

षष्ठस्कन्धे शिब्रकेतुसान्त्वनं नाम पञ्चदशोऽध्यायः ॥ १५ ॥

॥ ॐ नमो भगवते वासुदेवाय ॥

॥ षोडशोऽध्यायः - १६ ॥

श्रीशुक उवाच

अथ देवऋषी राजन् सम्परेतं नृपात्मजम् ।

दर्शयित्वेति ङोवाच ज्ञातीनामनुशोचताम् ॥ १ ॥

नारद उवाच

जुवात्मन् पश्य भद्रं ते मातरं पितरं च ते ।

सुदुष्टो बान्धवास्तमाः शुभ्या त्वत्कृतया भृशम् ॥ २ ॥

कलेवरं स्वमाविश्य शेषमायुः सुदुद्रुतः ।

भुङ्क्ष्व भोगान् पितृप्रत्तानधितिष्ठ नृपासनम् ॥ ३ ॥

जुव उवाच

कस्मिन् जन्मन्धमी मलयं पितरो मातरोऽभवन् ।

कर्मभिर्भ्राम्यमाणस्य देवतिर्यङ्नृयोनिषु ॥ ४ ॥

बन्धुज्ञात्यरिमध्यस्थमित्रोदासीनविद्विषः ।

सर्वं येव हि सर्वेषां भवन्ति कमशो मिथः ॥ ५ ॥

यथा वस्तूनि पाण्यानि डेमादीनि ततस्ततः ।
पर्यटन्ति नरेष्वेवं श्रुवो योनिषु कर्तृषु ॥ ६ ॥

नित्यस्यार्थस्य सम्बन्धो ङ्यनित्यो दृश्यते नृषु ।
यावद्यस्य छि सम्बन्धो ममत्वं तावदेव छि ॥ ७ ॥

अेवं योनिगतो श्रुवः स नित्यो निरलङ्कृतः ।
यावद्यत्रोपलभ्येत तावत्स्वत्वं छि तस्य तत् ॥ ८ ॥

अेष नित्योऽव्ययः सूक्ष्म अेष सर्वाश्रयः स्वदृक् ।
आत्ममायागुणैर्विश्वमात्मानं सृजति प्रभुः ॥ ९ ॥

न ङ्यस्यातिप्रियः कश्चिन् नाप्रियः स्वः परोऽपि वा ।
अेकः सर्वधियां द्रष्टा कर्तृणां गुणदोषयोः ॥ १० ॥

नादत्त आत्मा छि गुणं न दोषं न किंयाङ्गलम् ।
उदासीनवदासीनः पशवदृगीश्वरः ॥ ११ ॥

श्रीशुक उवाच
धृत्युदीर्य गतो श्रुवो ज्ञातयस्तस्य ते तदा ।
विस्मिता मुमुयुः शोकं छित्वाऽऽत्मस्नेहशृङ्खलाम् ॥ १२ ॥

निर्दृत्य ज्ञातयो ज्ञातेर्दंडं कृत्वोचिताः छियाः ।
तत्यश्रुदुस्त्यजं स्नेहं शोकमोहभयार्तिदम् ॥ १३ ॥

बालङ्गो ग्रीडितास्तत्र बाललत्याडतप्रभाः ।
बाललत्याप्रतं येरुर्जाडमणैर्यन्निरुपितम् ।
यमुनायां मडाराज स्मरन्त्यो द्विजभाषितम् ॥ १४ ॥

स धत्थं प्रतिबुद्धात्मा चित्रकेतुर्द्विजोक्तिभिः ।
गृहान्चकूपान्निष्कान्तः सरःपङ्कटादिव द्विपः ॥ १५ ॥

कालिन्धां विधिवत्स्नात्वा कृतपुण्यजलङ्कियः ।
मौनेन संयतप्राणो ब्रह्मपुत्राववन्दत ॥ १६ ॥

अथ तस्मै प्रपन्नाय भक्ताय प्रयतात्मने ।
भगवान्नारदः प्रीतो विधामेतामुवाच ॥ १७ ॥

ओं नमस्तुभ्यं भगवते वासुदेवाय धीमहि ।
प्रद्युम्नायानिरुद्धाय नमः सङ्घर्षणाय च ॥ १८ ॥

नमो विज्ञानमात्राय परमानन्दमूर्तये ।
 आत्मारामाय शान्ताय निवृत्तद्वैतदृष्टये ॥ १८ ॥
 आत्मानन्दानुभूत्यैव न्यस्तशक्त्यूर्ध्वे नमः ।
 षुषीकेशाय मडते नमस्ते विश्वमूर्तये ॥ २० ॥
 वयस्युपरतेऽप्राप्य य एको मनसा सः ।
 अनामरुपश्चिन्मात्रः सोऽव्यान्नः सदसत्परः ॥ २१ ॥
 यस्मिन्निदं यतश्चेदं तिष्ठत्यप्येति ज्ञायते ।
 मृण्मयेष्विव मृज्जतिस्तस्मै ते ब्रह्मणो नमः ॥ २२ ॥
 यन्न स्पृशन्ति न विदुर्मनोबुद्धीन्द्रियासवः ।
 अन्तर्बलिश्च विततं व्योमवत्तन्नतोऽस्यः ॥ २३ ॥
 दैतेन्द्रियप्राणमनोधियोऽमी
 यदंशविद्धाः प्रथरन्ति कर्मसु ।
 नैवान्यदा लोडमिवाप्रतमं
 स्थानेषु तद्दृष्ट्रपदेशमेति ॥ २४ ॥
 ओं नमो भगवते मडापुरुषाय मडानुभावाय
 मडाविभूतिपतये सकलसात्वतपरिवृढ-
 निकरकरकमलकुडमलोपलालितचरणा-
 रविन्दयुगल परम परमेष्ठिन् नमस्ते ॥ २५ ॥
 श्रीशुक उवाच
 भक्तायैतां प्रपन्नाय विद्यामादिश्य नारदः ।
 यथावद्गिरसा साकं धाम स्वायम्भुवं प्रभो ॥ २६ ॥
 चित्रकेतुस्तु विद्यां तां यथा नारदभाषिताम् ।
 धारयामास समाहमब्रह्मक्षः सुसमाहितः ॥ २७ ॥
 ततः स समरात्रान्ते विद्यया धार्यमाज्ञया ।
 विद्याधराधिपत्यं स लेभेऽप्रतिहतं नृप ॥ २८ ॥
 ततः कतिपयाडोभिर्विद्ययेद्धमनोगतिः ।
 जगाम देवदेवस्य शेषस्य चरणान्तिकम् ॥ २९ ॥
 मृणालगौरं शितिवाससं स्फुर-

त्तिरीटकेयूरकटिर्कङ्कुणम् ।
 प्रसन्नवक्त्रारुणलोचनं वृतं
 दृष्ट्वा सिद्धेश्वरमण्डलैः प्रभुम् ॥ ३० ॥

तदर्शनध्वस्तसमस्तकिल्बिषः
 स्वस्थामलान्तःकरणोऽभ्ययान्मुनिः ।
 प्रवृद्धमक्त्या प्रणयाश्रुलोचनः
 प्रवृष्टरोमाऽऽनमदादिपूरुषम् ॥ ३१ ॥

स उक्तमश्लोकपदाञ्जविष्टं
 प्रेमाश्रुलेशैरुपमेडयन् मुहुः ।
 प्रेमोपरुद्धाभिलवर्णनिर्गमो
 नैवाशक्तं प्रसमीडितुं शिरम् ॥ ३२ ॥

ततः समाधाय मनो मनीषया
 बभाष अेतत्प्रतिलब्धवागसौ ।
 नियम्य सर्वेन्द्रियबाह्यवर्तनं
 जगद्गुरुं सात्वतशास्त्रविग्रहम् ॥ ३३ ॥

चित्रकेतुरुवाच
 अजित जितः सममतिभिः साधुभि-
 र्भवान् जितात्मभिर्भवता ।
 विजितास्तेऽपि य भजतामकामात्मनां
 य आत्मदोऽतिकरुणः ॥ ३४ ॥

तव विभवः भलु भगवन्
 जगद्गुह्यस्थितिलयादीनि ।
 विश्वसृजस्तेऽशांशास्तत्र
 मृषा स्पर्धन्ते पृथगभिमत्या ॥ ३५ ॥

परमाणुपरममडतोस्त्व-
 माधन्तान्तरवर्ती त्रयविधुरः ।
 आदावन्तेऽपि य सत्त्वानां
 यद्भुवं तदेवान्तरावेऽपि ॥ ३६ ॥

क्षित्यादिभिरेष डिवावृतः
 समभिर्दशगुणोत्तरैरण्डकोशः ।

यत्र पतत्याणुकल्पः

सडाण्डकोटिकोटिभिस्तदनन्तः ॥ ३७ ॥

विषयतृषो नरपशवो

य उपासते विभूतीर्न परं त्वाम् ।

तेषामाशिष षश तदनु

विनश्यन्ति यथा राजकुलम् ॥ ३८ ॥

कामधियस्त्वयि रयिता

न परम रोडन्ति यथा करम्भबीजानि ।

ज्ञानात्मन्यगुणमये

गुणगणतोऽस्य द्रुद्धजालानि ॥ ३९ ॥

जितमजित तदा भवता

यदाड भागवतं धर्ममनवधम् ।

निष्क्रियना ये मुनय आत्मारामा

यमुपासतेऽपवर्गाय ॥ ४० ॥

विषममतिर्न यत्र नृणां

त्वमडमिति मम तवेति य यदन्यत्र ।

विषमधिया रयितो यः

स ङ्यविशुद्धः क्षयिषणुरधर्मबहुलः ॥ ४१ ॥

ः क्षेमो निजपरयोः

कियानर्थः स्वपरद्रुडा धर्मैण ।

स्वद्रोडात्तव कोपः

परसम्पीडया य तथाधर्मः ॥ ४२ ॥

न व्यभियरति तवेक्षा यथा

ङ्यभिलितो भागवतो धर्मः ।

स्थिरथरसत्त्वकदम्बेष्वपृथग्वियो

यमुपासते त्वार्याः ॥ ४३ ॥

न छि भगवन्नघटितमिदं

त्वदर्शानानृणामभिलपापक्षयः ।

यन्नाम सङ्ख्यवणात्पुल्कसकोऽपि

विमुच्यते संसारात् ॥ ४४ ॥

अथ भगवन् वयमधुना

त्वदवलोकपरिमृष्टाशयमलाः ।

सुरऋषिणा यद्दुहितं तावकेन

कथमन्यथा भवति ॥ ४५ ॥

विदितमनन्त समस्तं तव

जगदात्मनो जनैरिडायरितम् ।

विज्ञाप्यं परमगुरोः क्रियदिव

सवितुरिव अधोतैः ॥ ४६ ॥

नमस्तुभ्यं भगवते सकलजग-

त्स्थितिलयोदयेशाय ।

दुस्वसितात्मगतये

कुयोगिनां भिदा परमहंसाय ॥ ४७ ॥

यं वै श्वसन्तमनु विश्वसृजः श्वसन्ति

यं येकितानमनु यित्तय उच्यन्ति ।

भूमण्डलं सर्षपायति यस्य मूर्ध्नि

तस्मै नमो भगवतेऽस्तु सलस्रमूर्ध्नि ॥ ४८ ॥

श्रीशुक उवाच

संस्तुतो भगवानेवमनन्तस्तमभाषत ।

विधाधरपतिं प्रीतश्चित्रकेतुं कुडुद्धल ॥ ४९ ॥

श्रीभगवानुवाच

यन्नारदाऽगिरोभ्यां ते व्याहृतं मेऽनुशासनम् ।

संसिद्धोऽसि तथा राजन् विधया दर्शनाख्य मे ॥ ५० ॥

अहं वै सर्वभूतानि भूतात्मा भूतभावनः ।

शब्दब्रह्म परं ब्रह्म ममोमे शाश्वती तनू ॥ ५१ ॥

लोके विततमात्मानं लोकं यात्मनि सन्ततम् ।

उभयं च मया व्याप्तं मयि शैवोभयं कृतम् ॥ ५२ ॥

यथा सुषुप्तः पुरुषो विश्वं पश्यति यात्मनि ।

आत्मानमेकदेशस्थं मन्यते स्वप्न उत्थितः ॥ ५३ ॥

अेवं जगदण्णादीनि जिवस्थानानि यात्मनः ।
 मायामात्राणि विज्ञाय तद्द्रष्टारं परं स्मरेत् ॥ ५४ ॥
 येन प्रसुप्तः पुरुषः स्वापं वेदात्मनस्तदा ।
 सुप्तं य निर्गुणं ब्रह्म तमात्मानमवेळि माम् ॥ ५५ ॥
 उभयं स्मरतः पुंसः प्रस्वापप्रतिबोधयोः ।
 अन्वेति व्यतिरिच्येत तज्ज्ञानं ब्रह्म तत्परम् ॥ ५६ ॥
 यद्वेत्तद्विस्मृतं पुंसो मद्भावं भिन्नमात्मनः ।
 ततः संसार अेतस्य द्देहाद्देहो मृतेर्भृतिः ॥ ५७ ॥
 लब्ध्वेऽहं मानुषीं योनिं ज्ञानविज्ञानसम्भवाम् ।
 आत्मानं यो न बुद्ध्येत न क्वचिद्विभ्रमापुयात् ॥ ५८ ॥
 स्मृत्वेऽद्यां परिकलेशं ततः कृत्वपिपर्ययम् ।
 अलभयं याप्यनीऽद्यां सङ्कल्पाद्भिरमेऽहविः ॥ ५९ ॥
 सुभाय दुःखमोक्षाय कुर्वति दम्पती क्रियाः ।
 ततोऽनिवृत्तिरप्राप्तिर्दुःखस्य य सुखस्य य ॥ ६० ॥
 अेवं विपर्ययं बुद्ध्वा नृणां विज्ञाभिमानिनाम् ।
 आत्मनश्च गतिं सूक्ष्मां स्थानत्रयविलक्षणाम् ॥ ६१ ॥
 दृष्टश्रुताभिर्मात्राभिर्निर्मुक्तः स्वेन तेजसा ।
 ज्ञानविज्ञानसन्तुष्टो मद्भक्तः पुरुषो भवेत् ॥ ६२ ॥
 अेतावानेव मनुजैर्योगैपुण्यबुद्धिभिः ।
 स्वार्थः सर्वान्ना ज्ञेयो यत्परात्मैकदर्शनम् ॥ ६३ ॥
 त्वमेतच्छ्रद्धया राजत्रप्रभक्तो वयो मम ।
 ज्ञानविज्ञानसम्पन्नो धारयन्नाशु सिध्यसि ॥ ६४ ॥
 श्रीशुक उवाच
 आश्वास्य भगवानित्थं चित्रकेतुं जगद्गुरुः ।
 पश्यतस्तस्य विश्वात्मा ततश्चान्तर्दधे हरिः ॥ ६५ ॥
 एति श्रीमद्भागवते मडापुराणे पारमहंस्यां
 संखितायां षष्ठस्कन्धे चित्रकेतोः परमात्मदर्शनं
 नाम षोडशोऽध्यायः ॥ १६ ॥

॥ ॐ नमो भगवते वासुदेवाय ॥

॥ समदशोऽध्यायः - १७ ॥

श्रीशुक उवाच

यतश्चान्तर्हितोऽनन्तस्तस्यै कृत्वा दिशे नमः ।

विद्याधरश्चित्रकेतुश्चयार गगनेयरः ॥ १ ॥

स लक्षं वर्षलक्षाणामव्याडतबलेन्द्रियः ।

स्तूयमानो मलायोगी मुनिभिः सिद्धयारणैः ॥ २ ॥

कुलायलेन्द्रोणीषु नानासङ्कल्पसिद्धिषु ।

रेमे विद्याधरस्त्रीभिर्गापयन् हरिमीश्वरम् ॥ ३ ॥

ओकदा स विमानेन विष्णुदत्तेन भास्वता ।

गिरिशं दृष्टो गच्छन् परीतं सिद्धयारणैः ॥ ४ ॥

आलिङ्ग्याङ्गीकृतां देवीं आढुना मुनिसंसदि ।

उवाच देव्याः शृण्वत्या जडासोश्चैस्तदन्तिके ॥ ५ ॥

चित्रकेतुश्चाय

ओष लोकगुरुः साक्षाद्भर्म वक्ता शरीरिणाम् ।

आस्ते मुष्यः सभायां वै मिथुनीभूय भार्यया ॥ ६ ॥

जटाधरस्तीव्रतपा भ्रमवाटिसभापतिः ।

अङ्गीकृत्य स्त्रियं चास्ते गतः प्राकृतो यथा ॥ ७ ॥

प्रायशः प्राकृताश्चापि स्त्रियं रलसि बिभ्रति ।

अयं मलाप्रतधरो बिभर्ति सदसि स्त्रियम् ॥ ८ ॥

श्रीशुक उवाच

भगवानपि तच्छ्रुत्वा प्रलस्यागाधधीर्नृप ।

तूष्णीं बभूव सदसि सभ्याश्च तदनुव्रताः ॥ ९ ॥

धृत्यतद्दीर्यविदुषि भ्रुवाणो बहूशोभनम् ।

रुषाऽऽ देवी धृष्टाय निर्जितात्माभिमानिने ॥ १० ॥

पार्वत्युवाच

अयं किमधुना लोके शास्ता दण्डधरः प्रभुः ।

अस्मद्धिधानां दृष्टानां निर्लज्जानां य विप्रकृत् ॥ ११ ॥

न वेद धर्मं किल पद्मयोनि-

र्न ब्रह्मपुत्रा भृगुनारदाद्याः ।

न वै कुमारः कपिलो मनुश्च

ये नो निषेधन्त्यतिवर्तिनं हरम् ॥ १२ ॥

ओषामनुध्येयपदाब्जयुग्मं

जगद्गुरुं मङ्गलमङ्गलं स्वयम् ।

यः क्षत्रभन्धुः परिभूय सूरीन्

प्रशास्ति धृष्टस्तदयं हि दण्डयः ॥ १३ ॥

नायमर्हति वैकुण्ठपादमूलोपसर्पणम् ।

सम्भावितमतिः स्तब्धः साधुभिः पर्युपासितम् ॥ १४ ॥

अतः पापीयसीं योनिमासुरीं याहि दुर्मते ।

यथेह भूयो मढतां न कर्ता पुत्रं क्लिषम् ॥ १५ ॥

श्रीशुक उवाच

अवं शमश्चित्रकेतुर्विमानादवरोह्य सः ।

प्रसादयामास सर्तीं मूर्ध्ना नम्रोऽण भारत ॥ १६ ॥

चित्रकेतुरुवाच

प्रतिगृह्णामि ते शापमात्मनोऽञ्जलिनाम्बिके ।

देवैर्मर्त्याय यत्प्रोक्तं पूर्वादृष्टं हि तस्य तत् ॥ १७ ॥

संसारयङ्क अतस्मिञ्चन्तुरज्ञानमोहितः ।

भ्राम्यन् सुभं य दृःभं य भुङ्क्ते सर्वत्र सर्वदा ॥ १८ ॥

नैवात्मा न परश्चापि कर्ता स्यात्सुभङ्गुभयोः ।

कर्तारं मन्यतेऽत्राज्ञ आत्मानं परमेव य ॥ १९ ॥

गुणप्रवालं अतस्मिन् कः शापः को न्वनुग्रहः ।

कः स्वर्गो नरकः को वा किं सुभं दृःभमेव वा ॥ २० ॥

अेकः सृजति भूतानि भगवानात्ममायया ।

ओषां भन्धं य मोक्षं य सुभं दृःभं य निष्कलः ॥ २१ ॥

न तस्य कश्चिद्व्यथितः प्रतीपो
 न ज्ञातिबन्धुर्न परो न य स्वः ।
 समस्य सर्वत्र निरञ्जनस्य
 सुभे न रागः कुत अथ रोषः ॥ २२ ॥

तथापि तच्छक्तिविसर्गं शेषां
 सुभाय दुःभाय छिताछिताय ।
 बन्धाय मोक्षाय य मृत्युजन्मनोः
 शरीरिणां संसृतयेव कल्पते ॥ २३ ॥

अथ प्रसाद्ये न त्वां शापमोक्षाय भामिनि ।
 यन्मन्यसे असाधूक्तं मम तत्क्षम्यतां सति ॥ २४ ॥

श्रीशुक उवाच
 एति प्रसाद्य गिरिशौ चित्रकेतुरश्विनम् ।
 जगाम स्वविमानेन पश्यतोः स्मयतोस्तयोः ॥ २५ ॥

ततस्तु भगवान् रुद्रो रुद्राणीमिदमब्रवीत् ।
 देवर्षिदैत्यसिद्धानां पार्षदानां य शृण्वताम् ॥ २६ ॥

श्रीरुद्र उवाच
 दृष्टवत्यसि सुश्रोणि उरुरेदम्बुतकर्मणः ।
 माहात्म्यं भृत्यभृत्यानां निःस्पृहाणां महात्मनाम् ॥ २७ ॥

नारायणपराः सर्वे न कुतश्चन भित्यति ।
 स्वर्गापवर्गनरकेष्वपि तुल्यार्थदर्शिनः ॥ २८ ॥

दृष्टिनां देहसंयोगाद्बन्धानीश्वरलीलया ।
 सुभं दुःभं मृतिर्जन्म शापोऽनुग्रह अथ य ॥ २९ ॥

अविवेककृतः पुंसो ऽर्थभेद एवात्मनि ।
 गुणदोषविकल्पश्च भिदेव स्रजिवत्कृतः ॥ ३० ॥

वासुदेवे भगवति भक्तिमुद्गलतां नृणाम् ।
 ज्ञानवैराग्यवीर्याणां नेह कश्चिद्व्यपाश्रयः ॥ ३१ ॥

नाहं विरिञ्चो न कुमास्नारदौ
 न ब्रह्मपुत्रा मुनयः सुरेशाः ।

विदाम यस्येहितमंशकांशका

न तत्स्वरूपं पृथगीशमानिनः ॥ ३२ ॥

न ह्यस्यास्ति प्रियः कश्चिन्नाप्रियः स्वः परोऽपि वा ।

आत्मत्वात्सर्वभूतानां सर्वभूतप्रियो हरिः ॥ ३३ ॥

तस्य यायं मलाभागश्चित्रकेतुः प्रियोऽनुगः ।

सर्वत्र समदृक् शान्तो ह्यलं यैवाय्युतप्रियः ॥ ३४ ॥

तस्मान्न विस्मयः कार्यः पुरुषेषु मलात्मसु ।

मलापुरुषभक्त्येषु शान्त्येषु समदर्शेषु ॥ ३५ ॥

श्रीशुक उवाच

एति श्रुत्वा भगवतः शिवस्थोमाभिभाषितम् ।

अभूव शान्तधी राजन् दैवी विगतविस्मया ॥ ३६ ॥

एति भागवतो देव्याः प्रतिशामुमन्तमः ।

भूर्ध्ना सञ्जगृहे शापमेतावत्साधुवक्ष्णाम् ॥ ३७ ॥

जज्ञे त्वष्टुर्दक्षिणाग्रौ दानवीं योनिमाश्रितः ।

वृत्रं ह्यत्यभिविष्यातो ज्ञानविज्ञानसंयुतः ॥ ३८ ॥

अेतत्ते सर्वमाभ्यातं यन्मां त्वं पश्यिष्यसि ।

वृत्रस्थासुरज्जातेश्च कार्णां भगवन्मतेः ॥ ३९ ॥

एतिहासमिमं पुण्यं चित्रकेतोर्मलात्मनः ।

मलात्म्यं विष्वगुभक्तानां श्रुत्वा अन्धाद्विमुच्यते ॥ ४० ॥

य अेतत्प्रातरुत्थाय श्रद्धया वाग्यतः पठेत् ।

एतिहासं हरिं स्मृत्वा स याति परमां गतिम् ॥ ४१ ॥

एति श्रीमद्भागवते मलापुराणे पारमहंस्यां संछितायां

षष्ठस्कन्धे चित्रकेतुशापो नाम सप्तदशोऽध्यायः ॥ १७ ॥

॥ ॐ नमो भगवते वासुदेवाय ॥

॥ अष्टादशोऽध्यायः - १८ ॥

श्रीशुक उवाच

पृश्निस्तु पत्नी सवितुः सावित्री व्याहृतिं त्रयीम् ।

अग्निदोत्रं पशुं सोमं यातुर्मास्यं मडामभान् ॥ १ ॥

सिद्धिर्भागस्य भार्याऽग मडिमानं विभुं प्रभुम् ।

आशिषं च वरारोहं कन्यां प्रासूत सुप्रताम् ॥ २ ॥

धातुः कुलूः सिनीवाली राका यानुमतिस्तथा ।

सायं दर्शमथ प्रातः पूर्णमासमनुकमात् ॥ ३ ॥

अग्नीन् पुरीष्यानाधत्त क्रियायां समनन्तरः ।

यर्षणीं वरुणस्यासीधस्यां जातो भृगुः पुनः ॥ ४ ॥

वाल्मीकिश्च मडायोगी वल्मीकादभवत्किल ।

अगस्त्यश्च वसिष्ठश्च मित्रावरुणयोरृषी ॥ ५ ॥

रेतः सिषियतुः कुम्भे उर्वश्याः सन्निधौ द्रुतम् ।

रेवत्यां मित्र उत्सर्गमरिष्टं पिप्पलं व्यधात् ॥ ६ ॥

पौलोभ्यामिन्द्र आधत्त त्रीन् पुत्रानिति नः श्रुतम् ।

जयन्तमृषभं तात तृतीयं भीदुषं प्रभुः ॥ ७ ॥

उरुकुमस्य देवस्य मायावामनरूपिणः ।

कीर्तौ पत्न्यां बृहत्खलोकस्तस्यासन् सौभगादयः ॥ ८ ॥

तत्कर्मगुणवीर्याणि काश्यपस्य मडात्मनः ।

पश्चाद्भक्ष्यामडेऽदित्यां यथा वापततार ७ ॥ ९ ॥

अथ कश्यपदायादान् दैतेयान् कीर्तयामि ते ।

यत्र भागवतः श्रीमान् प्रह्लादो बलिरेव च ॥ १० ॥

दितेर्द्रविव दायार्दौ दैत्यदानववन्दितौ ।

छिरण्यकशिपुर्नाम छिरण्याक्षश्च कीर्तितौ ॥ ११ ॥

छिरण्यकशिपोर्भार्या कथाधुर्नाम दानवी ।

जम्भस्य तनया दत्ता सुषुवे यतुरः सुतान् ॥ १२ ॥

संह्लादं प्रागनुह्लादं ह्लादं प्रह्लादमेव च ।

तत्स्वसा सिद्धिका नाम राहुं विप्रचितोऽग्रदीत् ॥ १३ ॥

शिरोऽडरधस्य ङरिश्वकेण पिबतोऽमृतम् ।
 संह्लादस्य कृतिर्भार्यासूत पञ्चजनं ततः ॥ १४ ॥
 ह्लादस्य धमनिर्भार्यासूत वातापिमिल्वलम् ।
 योऽगस्त्याय त्वतिथये पेये वातापिमिल्वलः ॥ १५ ॥
 अनुह्लादस्य सूर्म्यायां बाष्कलो मडिषस्तथा ।
 विरोचनस्तु प्राह्लादिर्द्व्यास्तस्याभवद्भ्रविः ॥ १६ ॥
 बाणजयेष्ठे पुत्रशतमशनायां ततोऽभवत् ।
 तस्यानुभावं सुश्वोऽयाः पश्चाद्देवाभिधास्यते ॥ १७ ॥
 बाण आराध्य गिरिशं लेभे तद्गणमुभ्यताम् ।
 यत्पार्श्वे भगवानास्ते ङ्यथापि पुरपालकः ॥ १८ ॥
 मरुतश्च दितेः पुत्राश्चत्वारिंशन्नवाघिकाः ।
 त आसन्नप्रजाः सर्वे नीता षन्द्रेण सात्मताम् ॥ १९ ॥
 राज्ञोवाय
 कथं त आसुरं भावमपोऽयौत्यत्तिकं गुरो ।
 षन्द्रेण प्रापिताः सात्म्यं किं तत्साधु कृतं छि तैः ॥ २० ॥
 षमे श्रद्धते ब्रह्मनृषयो छि मया सड ।
 परिज्ञानाय भगवंस्तन्नो व्याख्यातुमर्हसि ॥ २१ ॥
 सूत उवाच
 तद्विष्णुरातस्य स बादरायणि-
 र्वयो निशाम्याद्दतमल्पमर्थवत् ।
 सभाजयन् सन्निभृतेन येतसा
 जगाद सत्रायण सर्वदर्शनः ॥ २२ ॥
 श्रीशुक उवाच
 डतपुत्रा दितिः शङ्काषिर्त्राडोण विष्णुना ।
 मन्युना शोडदीमेन ज्वलन्ती पर्ययिन्तयत् ॥ २३ ॥
 कदा नु भ्रातृऽन्तारमिन्द्रियाराममुल्बणाम् ।
 अक्विलन्नडुदयं पापं घातयित्वा शये सुषम् ॥ २४ ॥

कृमिविद्भस्मसंज्ञासीद्यस्थेशाभिहितस्य च ।
 भूतध्रुक् तद्धृते स्वार्थं किं वेद निरयो यतः ॥ २५ ॥
 आशासानस्य तस्येदं ध्रुवमुन्नद्धयेतसः ।
 मधशोषक षण्डस्य भूयाद्यैन सुतो हि मे ॥ २६ ॥
 एति भावेन सा भर्तुराययारासकृत्प्रियम् ।
 शुश्रूषयानुरागोऽपि प्रश्रयेऽपि धमेन च ॥ २७ ॥
 भक्त्या परमया राजन् मनोऽज्ञैर्वल्गुभाषितैः ।
 मनो जग्राह भावज्ञा सुस्मितापाङ्गवीक्षणैः ॥ २८ ॥
 अयं स्त्रिया जडीभूतो विद्वानपि विदग्धया ।
 बाढमित्याह विवशो न तच्छ्रेयं हि योषिति ॥ २९ ॥
 विलोक्यैकान्तभूतानि भूतान्यादौ प्रजापतिः ।
 स्त्रियं यके स्वदेहार्थं यथा पुंसां मतिर्दृता ॥ ३० ॥
 अयं शुश्रूषितस्तात भगवान् कश्यपः स्त्रिया ।
 प्रहस्य परमप्रीतो दितिमाडाभिनन्द्य च ॥ ३१ ॥
 कश्यप उवाच
 वरं वरय वामोरु प्रीतस्तेऽहमनिन्दिते ।
 स्त्रिया भर्तरि सुप्रीते कः काम एह यागमः ॥ ३२ ॥
 पतिरेव हि नारीणां दैवतं परमं स्मृतम् ।
 मानसः सर्वभूतानां वासुदेवः श्रियः पतिः ॥ ३३ ॥
 स अयं देवताविद्गौर्नामरूपविकल्पितैः ।
 एज्यते भगवान् पुम्भिः स्त्रीभिश्च पतिरूपधृक् ॥ ३४ ॥
 तस्मात्पतिप्रतानार्थः श्रेयस्कामाः सुमध्यमे ।
 यजन्तेऽनन्यभावेन पतिमात्मानमीश्वरम् ॥ ३५ ॥
 सोऽहं त्वयार्थितो भद्रे षट्कृत्वावेन भक्तितः ।
 तत्ते सम्पाद्ये काममसतीनां सुदुर्लभम् ॥ ३६ ॥
 दितिरुवाच
 वरदो यदि मे ब्रह्मन् पुत्रमिन्द्रहृत्वा वृणो ।
 अमृत्युं मृतपुत्राहं येन मे धातितौ सुतौ ॥ ३७ ॥

निशाम्य तद्भयो विप्रो विमनाः पर्यतप्यत ।
 अढो अधर्मः सुमहानघ मे समुपस्थितः ॥ ३८ ॥
 अढो अधेन्द्रियारामो योषिन्मथ्येह मायया ।
 गृहीतयेताः कृपणः पतिष्ये नरके ध्रुवम् ॥ ३९ ॥
 कोऽतिक्कमोऽनुवर्तन्त्याः स्वभावमिह योषितः ।
 धिक् मां भताबुधं स्वार्थे यदहं त्वजितेन्द्रियः ॥ ४० ॥
 शरत्पद्मोत्सवं वक्त्रं वयश्च श्रवणामृतम् ।
 हृदयं क्षुरधारारामं स्त्रीणां को वेद येष्टितम् ॥ ४१ ॥
 न हि कश्चित्प्रियः स्त्रीणामञ्जसा स्वाशिषात्मनाम् ।
 पतिं पुत्रं भ्रातरं वा धन्यर्थे धातयन्ति य ॥ ४२ ॥
 प्रतिश्रुतं ददामीति वयस्तत्र मृषा भवेत् ।
 वधं नार्हति येन्द्रोऽपि तत्रेदमुपकल्पते ॥ ४३ ॥
 एति सञ्चिन्त्य भगवान् मारीचः कुरुनन्दन ।
 उवाच किञ्चित्दुपित आत्मानं य विगर्हयन् ॥ ४४ ॥
 कश्यप उवाच
 पुत्रस्ते भविता भद्रे धन्द्रडा देवभान्यवः ।
 संवत्सरं व्रतमिदं यद्यञ्जो धारयिष्यसि ॥ ४५ ॥
 दितिरुवाच
 धारयिष्ये व्रतं ब्रह्मन् भ्रूढि कार्याणि यानि मे ।
 यानि येह निषिद्धानि न व्रतं ध्रन्ति यानि तु ॥ ४६ ॥
 कश्यप उवाच
 न हिंस्याद्भूतजानि न शपेन्नानृतं वदेत् ।
 न छिन्द्यान्नपरोमाणि न स्पृशेद्यदमङ्गलम् ॥ ४७ ॥
 नाप्सु स्नायान्न कुप्येत न सम्भाषेत दुर्जनैः ।
 न वसीताधौतवासः स्रजं य विधृतां क्वचित् ॥ ४८ ॥
 नोच्छिष्टं यत्किञ्चान्नं य सामिषं वृषलाहृतम् ।
 भुञ्ज्यतोदङ्गयथा दृष्टं पिबेद्यञ्जलिना त्वपः ॥ ४९ ॥
 नोच्छिष्टास्पृष्टसलिला सन्ध्यायां मुक्तमूर्धजा ।

अनर्थितासंयतवाङ् नासंवीता बलिश्चरेत् ॥ ५० ॥
 नाधौतपादाप्रयता नार्द्रपादा उदक्शिराः ।
 शयीत नापराङ्मन्यैर्न नग्रा न य सन्ध्ययोः ॥ ५१ ॥
 धौतवासा शुचिर्नित्यं सर्वमङ्गलसंयुता ।
 पूजयेत्प्रातराशात्राङ्गोविप्राञ्छ्रियमभ्युत्तम् ॥ ५२ ॥
 स्त्रियो वीरवतीश्चार्येत्स्रग्गन्धबलिमाङ्गनैः ।
 पतिं चार्थ्योपतिष्ठेत ध्यायेत्कोष्ठगतं य तम् ॥ ५३ ॥
 सांवत्सरं पुंसवनं व्रतमेतदविधुत्तम् ।
 धारयिष्यसि येत्तुभ्यं शङ्कला भविता सुतः ॥ ५४ ॥
 बाढमित्यभिप्रेत्याथ द्विती राजन् मलामनाः ।
 कश्यपाद्रुर्भमाधत्त व्रतं याञ्छो दधार सा ॥ ५५ ॥
 मातृष्वसुरभिप्रायमिन्द्र आज्ञाय मानद ।
 शुश्रूषणोनाश्रमस्थां द्वितिं पर्ययरत्नविः ॥ ५६ ॥
 नित्यं वनात्सुमनसः इलमूलसमित्तुशान् ।
 पत्राङ्कुरमृदोऽपश्च काले काल उपाडरत् ॥ ५७ ॥
 अेवं तस्या व्रतस्थाया व्रतच्छिद्रं छरिर्नृप ।
 प्रेषुः पर्ययरज्जिह्वमो मृगडेव मृगाकृतिः ॥ ५८ ॥
 नाध्यगच्छद्ब्रतच्छिद्रं तत्परोऽथ मडीपते ।
 चिन्तां तीव्रां गतः शङ्कः केन मे स्याच्छिवं त्विह ॥ ५९ ॥
 अेकदा सा तु सन्ध्यायामुच्छिष्टा व्रतकर्शिता ।
 अस्पृष्टवार्यधौताङ्घ्रिः सुष्वाप विधिमोहिता ॥ ६० ॥
 लब्ध्वा तदन्तरं शङ्को निद्रापडृतयेतसः ।
 द्वितेः प्रविष्ट उदरं योगेशो योगमायया ॥ ६१ ॥
 यकर्त समधा गर्भं वज्रेण कनकप्रभम् ।
 रुदन्तं समधैडेकं मा रोदीरिति तान् पुनः ॥ ६२ ॥
 ते तमूयुः पाट्यमानास्ते सर्वे प्राञ्जलयो नृप ।
 नो जिघांससि किमिन्द्र भ्रातरो मरुतस्तव ॥ ६३ ॥

मा भैष्ट भ्रातरौ मज्य यूयमित्याड कौशिकः ।
 अनन्यभावान् पार्षदानात्मनो मरुतां गणान् ॥ ६४ ॥
 न ममार दितेर्गर्भः श्रीनिवासानुकम्पया ।
 भडुधा कुलिशक्षुण्णो द्रौण्यस्त्रेण यथा भवान् ॥ ६५ ॥
 सकृदिष्ट्वाऽऽदित्पुरुषं पुरुषो याति साम्यताम् ।
 संवत्सरं किञ्चिद्भूतं दित्या यद्भ्रुरिरचितः ॥ ६६ ॥
 सजूश्निरेण पञ्चाशदेवास्ते मरुतोऽभवन् ।
 व्यपोज्य मातृदोषं ते ढरिणा सोमपाः कृताः ॥ ६७ ॥
 दितिरुत्थाय ददृशे कुमाराननलप्रभान् ।
 धन्नेण सडितान् देवी पर्यतुष्यदनिन्दिता ॥ ६८ ॥
 अथेन्द्रमाड ताताडमादित्यानां भयावडम् ।
 अपत्यमिच्छन्त्ययरं व्रतमेतत्सुदुष्करम् ॥ ६९ ॥
 अेकः सङ्कल्पितः पुत्रः सप्त सप्ताभवन् कथम् ।
 यदिति विदितं पुत्र सत्यं कथय मा मृषा ॥ ७० ॥
 धन्ऱ उवाच
 अम्भ तेऽडं व्यवसितमुपधायार्गतोऽन्तिकम् ।
 लब्ध्यान्तरोऽच्छिदं गर्भमर्थबुद्धिर्न धर्मदृक् ॥ ७१ ॥
 कृत्तो मे सप्तधा गर्भ आसन् सप्त कुमारकाः ।
 तेऽपि यैकैकशो वृज्ज्वाः सप्तधा नापि मन्निरे ॥ ७२ ॥
 ततस्तत्परमाश्चर्यं वीक्ष्याध्यवसितं मया ।
 मडापुरुषपूजायाः सिद्धिः काप्यनुषङ्गिणी ॥ ७३ ॥
 आराधनं भगवत षडमाना निराशिषः ।
 ये तु नेच्छन्त्यपि परं ते स्वार्थकुशलाः स्मृताः ॥ ७४ ॥
 आराध्यात्मप्रदं देवं स्वात्मानं जगदीश्वरम् ।
 को वृणीते गुणस्पर्शा बुधः स्यान्नरकेऽपि यत् ॥ ७५ ॥
 तदितं मम दौर्जन्यं बालिशस्य मडीयसि ।
 क्षन्तुमर्हसि मातस्त्वं दित्या गर्भो मृतोत्थितः ॥ ७६ ॥
 श्रीशुक उवाच

ઇન્દ્રસ્તયાભ્યનુજ્ઞાતઃ શુદ્ધભાવેન તુષ્ટયા ।
 મરુદ્ભિઃ સહ તાં નત્વા જગામ ત્રિદિવં પ્રભુઃ ॥ ૭૭ ॥
 એવં તે સર્વમાખ્યાતં યન્માં ત્વં પરિપૃચ્છસિ ।
 મડ્ગલં મરુતાં જન્મ કિં ભૂયઃ કથયામિ તે ॥ ૭૮ ॥
 ઇતિ શ્રીમદ્ભાગવતે મહાપુરાણે પારમહંસ્યાં સંહિતાયાં
 ષષ્ટસ્કન્ધે મરુદ્વૃત્તિકથનં નામ અષ્ટાદશોઽધ્યાયઃ ॥ ૧૮ ॥

॥ ૐ નમો ભગવતે વાસુદેવાય ॥

॥ એકોનવિંશોઽધ્યાયઃ - ૧૯ ॥

રાજોવાય
 વ્રતં પુંસવનં બ્રહ્મન્ ભવતા યદ્દુદીરિતમ્ ।
 તસ્ય વેદિતુમિચ્છામિ યેન વિષ્ણુઃ પ્રસીદતિ ॥ ૧ ॥
 શ્રીશુક ઉવાચ
 શુકલે માર્ગશિરે પક્ષે યોષિદ્ભર્તુરનુજ્ઞયા ।
 આરભેત વ્રતમિદં સાર્વકામિકમાદિતઃ ॥ ૨ ॥
 નિશમ્ય મરુતાં જન્મ બ્રાહ્મણાનનુમન્થ ય ।
 સ્નાત્વા શુકલદત્તી શુકલે વસીતાલક્રુતામ્બરે ।
 પૂજયેત્પ્રાતરાશાત્રાગ્ભગવન્તં ત્રિયા સહ ॥ ૩ ॥
 અલં તે નિરપેક્ષાય પૂર્ણકામ નમોઽસ્તુ તે ।
 મહાવિભૂતિપતયે નમઃ સકલસિદ્ધયે ॥ ૪ ॥
 યથા ત્વં કૃપયા ભૂત્યા તેજસા મહિમૌજસા ।
 જુષ્ટ ઈશ ગુણૈઃ સર્વેસ્તતોઽસિ ભગવાન્ પ્રભુઃ ॥ ૫ ॥
 વિષ્ણુપત્નિ મહામાયે મહાપુરુષલક્ષણે ।
 પ્રીયેથા મે મહાભાગે લોકમાર્તનમોઽસ્તુ તે ॥ ૬ ॥
 ઓં નમો ભગવતે મહાપુરુષાય મહાનુભાવાય
 મહાવિભૂતિપતયે સહ મહાવિભૂતિભિર્બલિમુપ-

उराणीति अनेनाडरुर्मन्त्रेण विष्णोरावाडना-
 र्धपाद्योपस्यर्शनस्नानवासौपवीतविभूषण-
 गन्धपुष्पधूपदीपोपलाराद्युपयारांश्च
 समाहितोपाडरेत् ॥ ७ ॥

उविःशेषं तु जुहुयादनले द्वादशाहुतीः ।
 ओं नमो भगवते मडापुरुषाय मडाविभूतिपतये
 स्वाडेति ॥ ८ ॥

श्रियं विष्णुं य वरदावाशिषां प्रभवामुभौ ।
 भक्त्या सम्भूजयेन्नित्यं यदीच्छेत्सर्वसम्पदः ॥ ९ ॥

प्रणमेद्दण्डवद्भूमौ भक्तिप्रहेण येतसा ।
 दशवारं जपेन्मन्त्रं ततः स्तोत्रमुदीरयेत् ॥ १० ॥

युवां तु विश्वस्य विभू जगतः कारणं परम् ।
 षयं छि प्रकृतिः सूक्ष्मा मायाशक्तिर्दुरत्यया ॥ ११ ॥

तस्या अधीश्वरः साक्षात्त्वमेव पुरुषः परः ।
 त्वं सर्वयज्ञा षजयेयं डियेयं कुलभुगभवान् ॥ १२ ॥

गुणव्यक्तिरियं देवी व्यञ्जको गुणभुगभवान् ।
 त्वं छि सर्वशरीर्यात्मा श्रीः शरीरेन्द्रियाशया ।
 नामरूपे भगवती प्रत्ययस्त्वमपाश्रयः ॥ १३ ॥

यथा युवां त्रिवोकस्य वरदौ परमेष्ठिनौ ।
 तथा म उत्तमश्लोक सन्तु सत्या मडाशिषः ॥ १४ ॥

इत्यभिष्टूय वरदं श्रीनिवासं श्रिया सह ।
 तन्निःसार्थोपलरणां दत्त्वाऽऽयमनमर्थयेत् ॥ १५ ॥

ततः स्तुवीत स्तोत्रेण भक्तिप्रहेण येतसा ।
 यज्ञोच्छिष्टमवघ्नाय पुनरभ्यर्थयेद्भृशम् ॥ १६ ॥

पतिं य परया भक्त्या मडापुरुषयेतसा ।
 प्रियैस्तैस्तरुपनमेत्त्रेमशीलः स्वयं पतिः ।
 भिभृयात्सर्वकर्माणि पत्या उव्यावयानि य ॥ १७ ॥

कृतमेकतरेणापि दम्पत्योरुभयोरपि ।

पत्न्यां कुर्यादनर्थायां पतिरेतत्समाहितः ॥ १८ ॥

विषण्णोर्गतमिदं भिन्नं विहन्यात्तथग्यन ।

विप्रान् स्त्रियो वीरवतीः अग्न्यजलिमाण्डनैः ।

अर्येण्डरुर्भक्त्या देवं नियममास्थिता ॥ १९ ॥

उद्भास्य देवं सवे धाम्नि तन्निवेदितमग्रतः ।

अधादात्मविशुद्ध्यर्थं सर्वकामर्धये तथा ॥ २० ॥

अेतेन पूजाविधिना मासान् द्वादश डायनम् ।

नीत्वाथोपरमेत्साध्वी कार्तिके चरमेऽहनि ॥ २१ ॥

श्रोभूतेऽप उपस्पृश्य कृष्णमभ्यर्च्य पूर्ववत् ।

पयःशृतेन जुहुयाच्चरुणा सड सर्पिषा ।

पाकयज्ञविधानेन द्वादशैवाहुतीः पतिः ॥ २२ ॥

आशिषः शिरसाऽऽदाय द्विजैः प्रीतैः समीरिताः ।

प्रणम्य शिरसा भक्त्या भुञ्जत तदनुज्ञया ॥ २३ ॥

आचार्यमग्रतः कृत्वा वाग्यतः सड बन्धुभिः ।

दधात्पत्न्यै चरोः शेषं सुप्रजस्त्वं सुसौभगम् ॥ २४ ॥

अेतच्चरित्वा विधिवद्ग्रतं विभो-

रभीप्सितार्थं लभते पुमानिड ।

स्त्री त्वेतदास्थाय लभेत सौभगं

श्रियं प्रजं जुवपतिं यशो गृहम् ॥ २५ ॥

कन्या य विन्देत समग्रलक्षाणं

वरं त्ववीरा उतकिल्बिषा गतिम् ।

मृतप्रजा जुवसुता धनेश्वरी

सुदुर्भगा सुभगा रुपमग्रम् ॥ २६ ॥

विन्देद्विदुषा विरुजा विमुच्यते

य आभयावीन्द्रियकल्पदेडम् ।

अेतत्पठन्नभ्युदये य कर्म-

एथनन्ततृप्तिः पितृदेवतानाम् ॥ २७ ॥

तुष्टाः प्रयच्छन्ति समस्तकामान्

डोमावसाने डुतभुङ् श्रीर्हृदिश्च ।

राजन् मलम्भरतां जन्म पुण्यं
दितेर्भ्रतं याभिहितं मलत्ते ॥ २८ ॥

एति श्रीमद्भागवते मलापुराणे वैयासक्यामष्टादशसाहस्र्यां
पारमहंस्यां संडितायां षष्ठस्कन्धे पुंसवनप्रतकथनं
नामैकोनविंशोऽध्यायः ॥ १९ ॥

॥ एति षष्ठस्कन्धः समाप्तः ॥

॥ ॐ तत्सत् ॥

—
shrImadbhAgavataM - ShaShThaskandhaH
pdf was typeset on May 15, 2025
—

Please send corrections to sanskrit@cheerful.com

